6

1982

Živá SLOVA

NOVÉ ZEMĚ PODLE ZASLÍBENÍ JEHO ČEKÁME V KTERÉŽ SPRAVEDLNOST PŘEBÝVÁ

2. Petr. 3,13

— Moje obrátenie —

Môj život bol rovnaký ako ostatných ľudí, ktorí idú svetom bez Pána Ježiša. Ovládali ma rôzne žiadosti, ktoré mi boli príjemné. Nevedel som, že v Božích očiach sú hriechom. S ľahostajnosťou a pochybnosťou som počúval zvesť o Pánovi Ježišovi, ktorú mi rozprával istý veriaci spolupracovník.

Po určitom čase nastali chvíle, keď ma táto zvesť naplňala nadšením a začala ma zaujímať. Preto som prijal ponúkanú Bibliu. Ale i toto nadšenie prešlo a môj záujem úplne ochabol.

Tento stav nezáujmu trval asi rok. V tom čase som sa vyhýbal rozhovoru o Pánovi Ježišovi a o Bohu vôbec. Začal som vyhľadávať chyby u môjho veriaceho kolegu, aby som sa utvrdil v tom, že nielen on zanič nestojí, ale že aj tá zvesť je bezcenná. Bolo to obdobie, kedy som sa chcel vidieť dobrým. Ale v skutočnosti som stále spel k horšiemu. Rád som sa potúšil alkoholom a vtedy patrične „sprijemňoval" život ostatným okolo mňa. Najlepšie by o tom mohla svedčiť moja manželka. Alkohol, cigarety, oplzlé, prázdne slová — to je aspoň časť špiny, v ktorej som sa vtedy topil.

ALE BOH POVEDAL DOSŤ!

Niekoľko dní pred mojím obrátením dopustil na mňa neistotu a nepokoj. Bolo to ako veľký a ťažký balvan. Nevládal som to niesť a musel som sa s tým zdôveriť spomínanému veriacemu kolegovi. On nazval tento balvan hriechom a poslal ma s ním k Pánovi Ježišovi, ktorý vraj i za môj hriech zomrel na golgotskom kríži.

V ten deň nepokoj dosahoval vrcholu. Nemohol som spať. Niečo (dnes viem, že to bol NIEKTO) ma nútilo vstať a ísť do obývacej izby. Nastal veľký boj. Nevládal som ďalej odporovať. Duch Pánov bol silnejší. Padol som na kolená a prosil Pána Ježiša za odpustenie hriechov. A ON ma počul. Dal mi spasenie, večný život, očistil svojou krvou moje špinavé srdce a dal mi budúcnosť, v ktorej je veľká ISTOTA. Pokoj, radosť a istota rozdrvili ten veľký balvan nepokoja tak, že v mojej duši zavládol predtým nepoznaný mier.

Nastal NOVÝ ŽIVOT. Život s Pánom Ježišom. Dnes On napráva moje chyby, karhá ma keď chybím. Miluje ma a neopúšťa, i keď ma moji najbližší nechápu, a prežívam opovrhnutie a hanu. Chcem zostať môjmu Pánovi verný. Neľutujem, že som sa stal Božím dieťaťom, lebo mám Pána Ježiša, ktorý ma vedie k slávnemu cieľu.

Všetkým, ktorí prežívate niečo podobné, radím: Neodkladajte vyriešenie hriechu na zajtra. Choďte dnes k Pánovi Ježišovi!

D. L.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tiskne Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

Dary Ducha svatého

Mezi křesťany koluje mnoho výkladů. Žel, mnohé z nich nejsou v souladu s Písmem sv. Pán Ježíš v rozhovoru s Nikodémem říká, že působení Ducha svatého se vymyká smyslovému chápání. Přesto se stále opakují pokusy o vystižení toho, co je nevystižitelné. Tyto názory jsou uplatňovány i dogmaticky, což vede k roztržkám mezi věřícími. A to je proti Duchu Božímu.

Tak např. pokud jde o původ darů Ducha svatého — charizmat — stojí proti sobě dva názory. Jeden označuje za charizmata jen ty projevy, které mají charakter „zázračného", neboť jsou údajně „nadpřirozeného" původu. Werner de Boor říká: „Je mnoho přirozených obdarování, které může Pán použít a posvětit, avšak charizmata jsou něčím zcela jiným než přirozené dary a schopnosti". Jiný teolog H. Mühlen zase tvrdí: „Pod slovem charizma rozumíme přirozené dary, které Duch sv. uvolňuje a zapojuje do služby budování a růstu těla Kristova."

Hlubším rozborem se dá zjistit, že mezi oběma pohledy není nepřeklenutelný rozpor. Vždyť „nadpřirozené" a „přirozené" vyjadřuje dvě stránky veliké skutečnosti, která lidem uniká. Dnes více než v minulosti víme, jak je nesnadné určovat takové hranice. A pak pojem „nadpřirozený" se v Bibli vůbec nevyskytuje. To je velice pozoruhodné. V její terminologii se hovoří o „viditelném" a „neviditelném", o „pomíjivém" a „věčném", nebo o „tělesném" a „duchovním". Obojí je realitou (skutečností) velkolepého díla Stvořitele. O hranici mezi jedním a druhým lze hovořit pouze z hlediska člověka a je dána jeho omezenými schopnostmi vnímání, zákony času a prostoru — které u Boha neplatí.

V Bibli nenacházíme takto vymezené pojmy ve vztahu k dílu Ducha svatého. Co tedy praví Písmo?

Apoštol Pavel připomíná, že „celý člověk" — jeho duch, duše i tělo — se všemi schopnostmi, vlohami, nadáním, tužbami, získanými vědomostmi, životními zkušenostmi atd. má být skrze znovuzrození uchvácen a proměňován. Mocí Ducha Kristova se stává člověk „nové stvoření" v Kristu Ježíši. Staré se ruší, umírá a nové povstává. Při tom je samozřejmé, že Duch svatý působí i zcela nové věci, které nemají vazbu na starou přirozenost člověka.

Proto je nesprávné určovat jakákoli schemata, do nichž by se mělo vtěsnat to, co Duch působí. I když se nabízí přehled darů (podle Ř 12, 1K kap. 12—14, 1Pt 4:10—11), nebylo by správné považovat tato místa za vyčerpávající „katalog" možných obdarování a vylučovat jiné dary, zde neuvedené.

Mnozí vykladači mají zato — a nikoli neprávem —, že v Bibli jsou uvedeny jen některé projevy darů Ducha svatého a dalším nejsou kladeny meze.

Ptáme-li se po významu a účelu darů Ducha, odpovídá Písmo: „Jeden každý, jak vzal dar (charizma), tak vespolek tím sobě přisluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží."

„Mluví-li kdo, mluv jako řeči Boží, jestliže kdo přisluhuje, čiň to jako z moci, které jemu uděluje Bůh..." (1Pt 4:10—11). Zde se ukazuje na dvě oblasti: zvěstování a služba. Obojí ať se děje k oslavě Boží: Ještě podrobněji o tom čteme v 1K 12 a Ř 12.

Připomeňme si alespoň některé způsoby „zvěstování".

1K 12:8 — **Řeč moudrosti.** Zde je užito slova SOFIA, které se nedá zcela vystihnout jedním slovem. Znamená také vědění, uměleckou zručnost, kultivovanost (vychovanost, vypěstovanost). Jak tomu máme rozumět? Vždyť v témže listu apoštol Pavel zavrhuje „moudrost moudrých" a ukazuje na to, že „Bůh... obrátil moudrost tohoto světa v bláznovství" (1K 1:19—21).

Nezapomínejme na to, že s Písmem nesmíme zacházet podle vlastní libosti a podle našeho zdání. Každý důraz na slova vytržená ze souvislosti může vést k nesprávným závěrům. A tak podle uvedených textů nelze zavrhovat lidské vědění, moudrost, umění atp. Vždyť celý vesmír je dokladem dokonalé moudrosti, umění, vědeckosti a geniality jedinečného Tvůrce. Jestliže Písmo varuje před „moudrostí světa", pak se nemůže jednat o skutečnosti, které jsou projevem moci Boží, ale varuje před takovou moudrostí, která se protiví Bohu, jej zavrhuje nebo chce objevit, pochopit či dokonce vysvětlovat Boha, jej vylučovat a dosazovat na jeho místo sama sebe. Tak dochází k záměně „slávy neporušitelného Boha v podobenství obrazu porušitelného člověka" a ke glorifikaci (oslavování) stvořeného místo Stvořitele (Ř 1:19—23).

SOFIA jako dar Ducha svatého je však něco jiného. Je to Duchem Božím darovaná schopnost obsáhnout bohatství a hlubokosti Božské, odhalovat tajemství a krásy Božích cest s člověkem, jak praví Písmo: „Moudrost Boží, v tajemství skrytou, kterou Bůh předuložil před věky..., čeho oko nevídalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo..., nám pak zjevil Bůh skrze Ducha svatého." (1K 2:6—11).

Řeč moudrosti je však také **slovo vysvobozující** (např. v těžké životní situaci, bezradnosti, nejistotě), **slovo pádné** (dotýkající se podstaty věcí, odhalující nepravost a vyvyšující pravdu). „Zdaliž není slovo mé jako oheň, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu?" (Jer 23:29).

Jen taková řeč přemůže zatvrzelost lidského srdce. Řeč moudrosti je také **slovo duchapřítomné**, vystihující danou situaci, pohotové tam, kde jde o svědectví víry apod.

Řeč umění — GNOSIS. Řecký výraz vyjadřuje „známost" (německé Erkenntnis). Na rozdíl od strohého, historizujícího a naučného přístupu k biblickému textu se zde jedná o slovo aktualizující, tj. o výklad ve vztahu k živé přítomnosti, přizpůsobení potřebám současnosti. Je to užití ustálených výrazů novým, oživujícím způsobem. Řeč umění musí znít v duchu Písma, vést k jeho porozumění, činit je účinným pro danou současnost a získávat srdce posluchačů pro Boží věc. Má zabránit tomu, aby se Slovo Boží nestalo mrtvou literou, zbožnou formalitou, ale naopak obživujícím duchem.

Proroctví — prorokování

Tento dar je označen jako nejpřednější a nejpotřebnější. Že se zde nejedná o „předpovídání věcí budoucích" — podle tradiční představy — dokazuje text 1K 14:1—3. „Kdož pak prorokuje, lidem mluví **vzdělání, napomínání** i **potěšení**". Jde o řeč „z Božího vnuknutí", o slovo týkající se nejen budoucího, ale zejména přítomného ve vztahu k potřebám života církve i každého údu — pravé slovo v pravý čas na pravém místě! K lepšímu porozumění nám opět pomůže původní řecký text. Tak slovo „vzdělání" zní OIKODOME, a znamená „stavění domu". Jde o zvěstování, které přispívá k ochraně a budování sboru (kral.: vzdělávání), ale také rodiny a vnitřního člověka jako údu sboru. Je to slovo, jímž dílo roste. Pozdvihuje zemdlené, dává útěchu v soužení, obnovuje, oživuje. Oslovuje posluchače, zjevuje tajnosti srdce, zabraňuje zlému a rozličné škodě, spojuje a sjednocuje, posiluje a utvrzuje víru.

Napomínání — PARAKLESIS znamená „domlouvání" anebo „přivolat někoho ku pomoci". Je to slovo do lidských problémů a životních krizí, kdy potřebujeme radu, pokyn, co dělat a co nedělat. Mnozí jsou v nebezpečí, protože žijí pod úrovní svého poznání. Zaplétají se do osidel, hrozí jim pád, katastrofa v duchovním životě! Zde nepomáhá pouze slovo kritiky, či soudu, ale právě slovo „proroctví" ve smyslu PARAKLESIS. Slovo vnuknuté Duchem svatým. Napomínání se musí dít s láskou a velkou ohleduplností, jak praví Písmo v Ř 15:13—14. Napomínající má být „naplněn dobrotou a všelikou známostí" — což je nezbytný předpoklad pro dosažení kladného výsledku. Aby napomínání bylo ku pomoci a nikoliv k zatvrzení srdce chybujícího!

Třetí význam prorokování je **potěšení** — PARAMYTHIA. Přeloženo znamená povzbuzení ke zmužilosti. Často nevíme, co říci nemocným, postiženým ranami, jednotlivcům i rodinám ve zdánlivě neřešitelných situacích. Zde nestačí optimistické slovo, lidská rada. Je nám potřebí duchovního daru pro pravé potěšení, povzbuzení, novou sílu pro vítězství ve zkouškách.

Další znaky pojmu „prorokování" jsou uvedeny v 1K 14:29—32, a týkají se slova pronášeného v obecenství shromáždění. Znamená doplňování projevu dvou nebo tří „proroků" a aktivní účast posluchajících, kteří „rozsuzují". Je tu náznak daru „kontroly" slova. Nemělo by docházet k překotné službě slovem, ale uváženým projevům v duchu pořádku a pokoje, ve vzájemné ohleduplnosti, poddanosti a kázni. To vyjadřuje jiné znění známého citátu „duchové proroků prorokům poddáni jsou — prorok přece ovládá svůj prorocký dar..." (1K 14:32).

Rozličnost jazyků

Tento dar se ponejprv projevil u apoštolů o letnicích, když v moci Ducha svatého zvěstovali evangelium v Jeruzalémě shromážděným ze všech provincií. Z textu je jasné, že se jednalo o dar cizí řeči, jíž mluvili jiní národové. Byl to div, který se před tím nikdy neudál a měl být pro národ izraelský dalším důkazem naplnění Písem a potvrzením pravosti díla Božího vykoupení. Ale také ukázáním toho, že Bůh dává své církvi v dané chvíli ty dary, které potřebuje. Na počátku byl takový dar mimořádně důležitý a potřebný. Jím se zvěst o záchraně hříšného člověka rozšířila nevídanou rychlostí po celém tehdejším světě. Ze souvislosti celého Písma můžeme vyrozumět, že se tyto neobvyklé jevy nikdy nedály soustavně, ale výjimečně a vždy měly svůj hluboký logický smysl — tedy, když je Bůh považoval za nutné! Podobně tomu je s darem uzdravování a činění divů. Nikde nečteme, že by ti, kteří uvěřili mocnému Petrovu kázání — začali mluvit jazyky anebo činili divy. Ani v listech Pavlových není zmínka o tom, že by tyto dary patřily k obvyklým, běžným a samozřejmým projevům sborového života, natož k nezbytným důkazům přítomnosti Ducha svatého. Pozornému čtenáři Písma by nemělo uniknout, že při zmínce o divech je vždy odkaz na činnost apoštolskou, např. Sk 2:43: „A mnozí divové a zázrakové se dály **skrze apoštoly**..."! Právě korintskému sboru musel apoštol Pavel připomenout „znaky apoštolství", jimiž jsou „divy, zázraky a moci" (2K 12:12). A v listu Židům (2:1—4) dokonce čteme, že zázraky byly již v té době záležitostí časovou, spjatou právě jen s činností apoštolů a slavnými začátky evangelia — Boží moci k záchraně člověka.

Rozličnost jazyků a vykládání jazyků posuzuje apoštol Pavel v 1. listu do Korintu více jako osobní duchovní zkušenost, nevhodnou pro veřejná shromáždění. Zřejmě nabyly formy osobního nadšení a radostného vzrušení pohoršlivé podoby, když musely být Pavlem usměrňovány a nakonec podmiňovány darem vykládání jazyků. Protože se zde jednalo o „duševní" — jednostranně citovou stránku věřícího, nebylo snadné čelit dalšímu jejímu ovlivňování ze strany člověka a světa. Že v pozadí stálo velké nebezpečí bludu, vyplývá z obav, vyjádřených ve 2. dopise 11:3—4 — o svedení na cestu porušené mysli a opuštění vlastní upřímné oddanosti Kristu, která není v emocích, ale v skutcích účinné křesťanské lásky.

Zastánci „zázračných" projevů v církvi se odvolávají na text Mk 16:17—18. Avšak také zde se jedná v prvé řadě o učedlníky Páně, kteří po překonání své **veliké nevěry** (v. 11, 13, 14, 20) vyšli, aby „kázali všudy a Pán jim pomáhal a slov jejich potvrzoval činěním divů".

Je pozoruhodné, že právě toto místo, (kde nacházíme jediný výrok Pána Ježíše v souvislosti s mluvením jazyky), se nenachází ve starších rukopisech a je některými autoritami raného křesťanství (Eusebius, Hyeronymus) označováno za **nepravé**, nenáležející k původnímu textu evangelia!

Tento stručný výčet biblických skutečností nám dovoluje přijmout názor, že některé dary měly svůj dočasný význam. Tím spíše to lze předpokládat o „daru jazyků“, o němž se praví, že „jazykové utichnou“ (1K 13:8b). V žádné z dalších knih Nového zákona — plných zjevení, napomínání a moudrých rad z Ducha svatého — není již zmínka o tomto daru pro potřeby církve.

Tím nemá být ze života věřících odepsána skutečnost „zázračného“. V různých dobách se dály a budou dít zvláštní věci — nad náš rozum. Věříme ve všemohoucího Pána a v moc modliteb, jejichž vyslýchání nezbytně patří ke zkušenostem Božího lidu. Vyžadovat však takovou moc jako nezbytný „důkaz křtu Duchem svatým“ k naplnění jeho mocí nebo dokonce za důkaz znovuzrození je nebiblické a vede na duchovní scestí.

Nikde v Písmě není napsáno, abychom o něco podobného usilovali. Vystrojení církve a jejích údů k službě je dílem Boží svrchovanosti a nikoli lidské touhy podle našich představ. Naproti tomu o jiných darech je napsáno, abychom o ně velice stáli a ty, které nám Pán dá, „rozněcovali“, tj. pěstovali, zacházeli s nimi jako „dobří šafáři rozličné milosti Boží“. Nejvíce pak o lásku (1K 14:1) a o to, co by se líbilo Pánu (Ef 5:10), o jednomyslnost v Duchu Kristově (F 1:27), což je pravým opakem rozdělování a narušování jednoty těla Kristova pod záminkou ošidné preference darů s nebezpečím duchovního nadřazování jedněch nad druhými.

A konečně — není více výsledek působení Ducha svatého v životech věřících lidí v podobě ovoce Ducha než v zavazujících darech, za něž a jejich užívání nese každý osobní odpovědnost již zde před lidmi a zejména před soudnou stolicí našeho Pána? (Ga 5:22—26, 2K 5:9—11). -ek

---

POZNÁME SE?

Bohatec pozdvih očí svých v mukách jsa uzřel Abrahama zdaleka a Lazara v lůnu jeho.
Lk 16:23

Poznáme se tam, na onom světě, na věčnosti? Můžeme odpovědět určité ANO! s odvoláním na toto Ježíšovo vyprávění, i když jde o jediné místo toho druhu: Synu, rozpomeň se! (v. 25). S člověkem jde na věčnost i jeho paměť na vykonané skutky, lidi, události. Smíme mít za to, že se tam poznáme i jako Boží dítky, setkáme se i s těmi, kterým jsme svědčili, dobře učinili — uvítají nás (Lk 16:9). Uzříme tam ty, o kterých jsme se to nenadáli, a zase ne mnohé z těch, s nimiž jsme naurčito počítali. Zcela určitě tam poznáme svého Pána se znaky — stigmaty obětovaného Božího Beránka, to je rozhodující. Přivítá nás jako první. A kde On, tu i Jeho Církev spolu s apoštoly, patriarchy a proroky i reformátory. Tím je otázka vzájemného poznání vyřešena. Jak vzácné bude jistě i to, že smíme žít celou věčnost s Abrahamem, Davidem, Eliášem. Koho lepšího bychom chtěli, než tyto biblické staré známé. Pomine jen rozdíl mezi mužem a ženou, tím i vědomí, kdo byl naším manželem-manželkou. To nebude mít již žádnou důležitost a dobře tak. Věřím, že se poznáme i se svými dětmi v jedné Boží rodině a co si s nimi dopovíme, ponechme otevřené. Vždyť budeme ve zcela nově podobě, slunečně krásné, slavné, zaujati Boží blízkostí i velebností našeho Pána tak, že nám nic pozemského nepřijde za tak důležité vracet se k tomu a matně vzpomínat. Bude mnohem vzácnější program a důležitější zaujetí a poslání. Pamatujme: Kdo by chtěl do nebe jen kvůli lidem, babičkám, strýcům a ne kvůli Pánu a Spasiteli, nevejde vůbec. Podrobnosti života na onom světě ponechává Písmo otevřené pro jedno z největších překvapení, jež nás čeká (1K 2:9). Ponechme tedy i my vše Pánu a klaňme se Mu již nyní dnem i nocí. Halelujah! -lm

poznání Písma a jeho učení

V následujících pojednáních bychom rádi obrátili zřetel na základní články „bratrského“ učení a poznání z Božího slova, kterým se snažíme řídit ve svém duchovním životě. Kéž nám poslouží k užitku a potřebnému zapamatování!

I. SLOVO BOŽÍ A JEHO ZÁVAZNÁ AUTORITA

Písmo svaté je jedinou autoritou a směrnicí víry i života jednotlivce i sboru (církve). Je pro nás nedotknutelné. Ukazuje nám základ naší víry — Pána našeho života, jedinečnou a bezhříšnou osobu našeho Spasitele Ježíše Krista — pravého Syna Božího a současně pravého Syna člověka s Boží i lidskou přirozeností.

Vírou jsme o tom přesvědčeni, že On — jednorozený Boží syn byl počat skrze Ducha svatého a narozen z panny Marie. Jako člověk žil v naprosté poslušnosti pro oslavu svého nebeského Otce na zemi, trpěl a zemřel na kříži za naše hříchy a provinění, aby místo nás a za nás učinil zadost Boží svatosti a spravedlnosti a současně zjevil dokonalou spasitelnou Boží lásku k nám, nemohoucím a ztraceným hříšníkům. Třetího dne vstal zmrtvých, čímž slavně potvrdil dokonalost své spasitelné oběti za nás a nyní žije a sedí na trůnu po pravici Boží jako náš přímluvce u Boha. Je živý Pán a znovu přijde — jednak pro svou Církev podle svého zaslíbení a potom — aby i zde na zemi potupený a zavržený od lidí — slavně přišel ke svým právům! Věříme, že základní text Bible je zcela inspirován Duchem svatým a pevně ho zastáváme. Zamítáme jakoukoliv jeho liberální kritiku.

„A že od dětinství svatá písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž je v Kristu Ježíši.“

„Všelikéť písmo od Boha jest vdechnuté a užitečné k učení, k trestání, k napravování, ke správě, kteráž náleží k spravedlnosti“ (2Tm 3:15—16).

„A mámeť přepevnou řeč prorockou, kteréžto že šetříte jako svíce v temném místě svítící, dobře činíte, až by se den rozednil a dennice vzešla v srdcích vašich.

Toto nejprve znajíce, že žádného proroctví písma výklad nezáleží na rozumu lidském.

Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé“ (2Pt 1:19—21).

II. PŘÍSLUŠNOST K OBECNÉ CÍRKVI KRISTOVĚ A K MÍSTNÍMU SBORU

Nový Zákon jasně ukazuje, že znovuzrození nebo-li „duchovní zrod“ „z vody“ (tj. skrze zvěstované neb čtené Boží slovo) a „z Ducha“ (tj. zjevení Pána Ježíše jako osobního Spasitele mocí a působením Ducha svatého jednotlivému hříšníkovi) je základním předpokladem příslušnosti ke společné církvi i k místnímu sboru či shromáždění. Je dbáno, aby takoví znovuzrození svým závazným svědectvím osvědčili, že chtějí mít obecenství s Otcem a Synem i se všemi dítkami Božími, že chtějí vést osobně bezvadný a bázní Boží prodchnutý život, oproštěný od jakéhokoliv „falešného učení“. Upřímnost vyznání posoudí starší, ačkoliv jedině sám Bůh může neomylně nahlédnout do nitra duše.

„Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem spasitele našeho Boha — ne ze skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podle milosrdenství svého

spasil nás, skrze obmytí druhého narození a obnovení Ducha svatého;
kteréhož vylil na nás hojně, skrze Jezukrista spasitele našeho, abychom ospravedlněni jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději života věčného" (Tt 3:4—7).

„Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího...

...Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůž vjíti do království Božího.

Což se narodilo z těla, tělo jest a což se narodilo z Ducha, duch jest" (J 3:3—6).

„Tedy ti, kteříž ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se v ten den duší okolo tří tisíců" (Sk 2:41).

„Mnozí pak z těch, kteříž slyšeli slovo, uvěřili. I učiněn jest počet mužů okolo pěti tisíců" (Sk 4:4).

„Jiný pak žádný nesměl se připojiti k nim..." (Sk 5:13).

III. ODDĚLENÍ (POSVĚCENÍ)

Záleží nám na tom, aby se každý úd církve oddělil od světa, světa v biblickém pojetí podle 1J 2:16, aby také v manželství a společenském styku nevlekl žádné břímě s nevěřícími. Úpadek některého sboru se dostaví obyčejně tehdy, když dítky Boží se stávají liknavými k oddělení od světa, nebo toto posvěcení dokonce ztrácejí „milováním světa a těch věcí, které jsou na světě" (1J 2:15).

„Netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký je spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi?

A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným?

A jaké spolčení chrámu Božího s modlami...?

A protož vyjděte z prostředku jejich a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte..." (2K 6:14—17).

IV. HLAVNÍ ÚLOHA KAŽDÉHO VĚŘÍCÍHO A KAŽDÉHO MÍSTNÍHO SBORU

Podle našeho poznání jsou dva hlavní úkoly každého věřícího a každého místního sboru:

a) Je to vzývání, chválení Boha srdcem i rty v tichém osobním obecenství s ním a také při společném sejití ve shromáždění.

b) Druhým úkolem je věrný a pevný postoj pro oslavení našeho Pána — být „světlem a solí v tomto světě". Jsme povoláni jasně hlásat evangelium — poselství Pána Ježíše, spasitele hříšníků i plán Božího spasení svým bližním.

„... abychom tak byli k chvále slávy jeho my, kteříž jsme prvé naději měli v Kristu" (Ef 1:12).

„Buďtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v němž Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví" (Sk 20:28).

„...abyste sloužili Bohu živému a pravému a očekávali Syna jeho s nebe, kteréhož vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše, kterýž vysvobodil nás od hněvu budoucího" (1Te 1:10).

„Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří a až do posledních končin země" (Sk 1:8).

„Protož my na místě Kristově poselství dějíce, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem!" (2K 5:20).

V. JEDNOTA BOŽÍHO LIDU

Jsme přesvědčeni, že všichni znovuzrození lidé tvoří podivuhodnou jednotu Bohem způsobenou. Tuto jednotu nemůže rozrušit ani Satan, ani lidská hloupost a křehkost nebo nevěrnost věřících. Jednota JE! Nemusí se teprve vytvářet. Pravá „ekumenie" je důsledkem díla Ducha svatého a ne lidských organizačních snah. Ona se uskuteční pouze skrze JEDINÉHO Ducha. Vyznačuje se v praxi pravým modlitebním životem a službou lásky, v níž je prakticky každý věřící dlužníkem

všem svým bližním, nejen bratřím a sestrám v Kristu. Ve vzájemných bratrských vztazích neznáme žádné denominační rozdíly nebo církevnické titulatury — jsme pouze „bratři" a Duch svatý zjevuje a zřizuje mezi námi „pracovní funkce" podle svého obdarování a také jedině On vzbuzuje a dává autoritu „starších" podle míry jejich odpovědnosti za svěřené duše a věrnosti ve službě nezištné lásky všechněm bez rozdílu.

„...tak mnozí jedno tělo jsme v Kristu a obzvláště jedni druhých oudové" (Ř 12:5).

„Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má oudů, ale všichni ti jednoho těla oudové, mnozí jsouce, jedno tělo jsou, tak i Kristus... ale nyní ač mnozí oudové jsou, jest však jedno tělo... a protož jestliže co trpí jeden oud, spolu s ním trpí všichni oudové; pakli jest ve slávě jeden oud, radují se spolu s ním všickni oudové. Vy pak jste tělo Kristovo a oudové z částky" (1K 12:12—27).

„Neboť jsme oudové těla jeho" (Ef 5:30).

„Ale vy nebývejte nazýváni mistři, nebo JEDEN je Mistr váš, Kristus, vy pak všichni bratři jste" (Mt 23:8).

připr. zd

(Pokračování příště)

JEŽÍŠ MŮJ PÁN!

Žádný nemůže říci:
Pán Ježíš!
jedině v Duchu svatém.
1K 12:3

Nezasvěcený člověk by mohl namítnout, že výraz Pán Ježíš může dnes říci každý světák i bez Ducha svatého, Říci v době Pavlově, že Ježíš je Pán, znamenalo tolik, že Ježíš je také Bůh-Stvořitel, nejvyšší Vládce i nad všemi pohanskými bohy. O to se tehdy přeli gnostikové, jinak velmi moudří lidé. Dnes musíme dotáhnout smysl daného vyznání takto: Ano, lze říci Pán Ježíš i bez Ducha svatého, ale nikoli: Ježíš je můj osobní Pán. Aby to bylo skutečně pravdivé a přesvědčivé, k tomu je potřebí Ducha svatého, neboť v tom je Jeho dílo. On to doporučuje každému srdci, v tom je záchrana člověka, záruka spasení, smysl života vůbec. To něco stojí. Tu musí ustoupit, naprosto kapitulovat ten druhý pán, mé já. „Dva trubači na jedné salaši se nesnesou", dí popravdě jedno maďarské přísloví. Zatroubí-li jeden, chce, aby vše šlo za ním. I jen ať troubí můj nebeský Pán, On jediný ať vládne, půjdu za Ním, mé já již dotroubilo. A ozve-li se přece, nemá již vůdčí právo. Tak je to správné i podle vedení Ducha svatého. Toho když při nás docílí, dosáhl spásného díla. Jde Mu však o víc: nejen uznat Ježíše za Pána, ale být Mu podobný, proměněný zcela v Jeho obraz i povahu, být plný Jeho moci, lásky, krásy a svatosti. Nuže, ať nikdo už jen tak neříká Pán Ježíš, byť i v modlitbě. K tomu se Duch svatý nepřizná. Korunujme Krista Pána Králem. Ať se v Slovu stane Trubačem našeho nového života. Ano, staň se tak v moci Ducha svatého. Amen, Halelujah!

-lm

- Nepřemýšlejme, jsme-li užiteční či nikoli. Přemýšlejme o tom, zda konáme vůli Boží. Otázka užitečnosti je věcí Páně.
- Vděčnost je duchovní sůl, bez níž všechno štěstí se kazí a podléhá porušení.

NEPOCTIVÝ —— ŠAFÁŘ

B. K povrchnímu vztahu k bližnímu:

Až nyní ve světle podobenství v Lukáši 16 spatřuji více než kdy jindy, jak dovedu být stranický, zaujatý a nespravedlivý ve svých hodnotících postojích k svým bližním! Sleduj jen, drahý čtenáři, se mnou sám sebe! O svém negativním postoji k napadenému a pomluvenému šafáři jsem se již zmínil v minulé úvaze — o tom, jak jsme náchylni vidět své bližní horšími než skutečně jsou, právě tak jako onen „spravedlivý syn“ v podobenství o „marnotratném synu“ v Lukáši 15:30 (viz výraz „prožrání statku s nevěstkami“, o čemž se biblická zpráva v posudku mladšího syna předtím nevyslovuje!) Kde je však snaha o kladné hodnocení a vyhledávání toho pěkného na onom napadeném šafáři u mne a u tebe?

Vždyť je tu tak mnohé, co lze mezi řádky objevit:

1. osočený šafář se nebrání svým nepřátelům, nesnaží jim stejnou mincí oplatit, neobhajuje s rozhořčením svou prestiž a lidskou „čest“, nesoudí je ani na ně nežaluje, ani vůči nim neprojevuje nižádnou hořkost — tím méně se pokouší lacinými výmluvami či lží neb zdůrazňováním svých pomyslných kvalit či předchozích zásluh zachovat přízeň a další důvěru svého pána,

2. uznává tedy zcela sebekriticky svou šafářskou neschopnost a neužitečnost či dokonce škodlivost v dalším setrvání ve svém povolání od pána a pro pána,

3. přijímá tiše, pokorně, bez hněvu a rozhořčení či jakéhokoliv ospravedlňování pánovo rozhodnutí (Ž 51:19 a 34:19!),

4. získává si oddané přátele svou velkodušností a dobrotou srdce pod vlivem vědomí vlastního — mnohem většího dlužnictví svému pánu, než mají oni (pochybuješ o tom a myslíš spíše na rafinovanou vypočítavost a další zločin na úkor šafářova pána, milý čtenáři?),

5. vždyť vlastně tuto benevolenci ostatním dlužníkům dělá ten nepravý šafář na svůj vlastní vrub — zvětšení vlastního dluhu a odpovědnosti za svěřený statek — protože ne oni dlužníci jsou obžalováni, ale on má vydat svému pánu počest ze svého „vladařství“! Nikoliv oni!

6. celá věc nasvědčuje tomu, že zná více a lépe svého pána než ti žalobci a ostatní dlužníci — ne v podcenění jeho moudrosti, ale v znalosti a ve víře v jeho velkodušné srdce a tak se „spouští na jeho milost“ (nebo myslíš zase, drahý čtenáři, že jde ve své vypočítavosti a hřešení na pánovu dobrotu tak daleko, aby si dovolil jej i nyní cynicky okrádat a pokoušet svou chladnou vypočítavostí?),

7. vždyť on se chová v tak „beznadějné“ situaci opravdu mnohem velkoryseji než jeho nízcí žalobci, kteří svou vlastní lakotu chtějí vidět v srdci onoho pána a přímo s ní a s jeho předpokládnanou „malostí“ počítají ve svém pokrytectví... **a vždyť pán přece velmi dobře ví, jak jeho nepoctivý šafář „spravoval jeho majetek“ v poslední fázi ve vztahu k jeho dalším věřitelům!** Dověděl se pán tuto věc od oněch nízkých žalobců, přišel na to sám při revizi hospodaření svého nepoctivého šafáře, nebo se mu on sám při vydávání onoho osudného počtu sám vyznal — a možná i jeho vděční přátelé projevili k němu přitom svou sympatii a lásku? Nevíme... víme jen tolik ,že jen a právě snad za toto, co pán nalezl jako kladné a krásné u svého služebníka — vyslovil svou pochvalu... a snad mu i všecko odpustil, takže nemusel „kopat“ ani „žebrat“ ani jej jeho přátelé nemuseli „vzít do svých domů“. Alespoň nás k tomu opravňuje skutečnost, že **soud pána s vydáním počtu jeho nepoctivého služebníka se ve slově Božím omezuje pouze na pochvalu jeho prozíravosti,** ale není v něm více nižádné zmínky, že by toto hodnocení řešilo rozmařilost a mizernou službu, popřípadě náhradu škod tomu, o jehož vlastní majetek šlo — pánovi (tedy ne v tom smyslu, jak jsem se na napadeného šafáře já sám ve své zaujatosti původně zaměřil ve své ubohé roli „samospravedlivého staršího bratra“, který si osobil tak samozřejmě a nízce své soudní právo, jako onen v 16)!

Jak jsem tu opět zraněn Duchem svatým ve svých tak povrchních a zcela neudržitelných vztazích k svým bližním! **Vždyť já dovedu pouze kritizovat, pohoršovat se, soudit,** od nich se v jejich nouzi odvracet ...**ale nalézat, objevovat při nich to krásné, pozitivní, co sám nemám, omlouvat je, přimlouvat se za ně, chtít s nimi nést jejich břemena, či je dokonce na sebe brát - ne, to nedovedu,** protože nedovedu milovat — nemám lásku Boží, která je základním předpokladem pro kněžskou přímluvnou a obětovnou modlitbu, po níž teprve mohou následovat v mém životě „skutky, které Pán připravil, abych v nich chodil!“ (Ef 2:10) Mohu já se vůbec srovnávat v oněch sedmi bodech s tímto „nepravým šafářem“? Vždyť naprosto propadám svým věčným sebeobhajováním a ospravedlňováním ve svých pocitech hořkosti vůči svým, často jen domnělým protivníkům, jak malý smysl pro sebekritiku mám při své tak „zasvěcené“ kritice druhých, jak ustavičně protestuji proti oněm tak dobrým, moudrým, ale mně tak nepříjemným úradkům mého Pána, jehož jsem sám tím největším dlužníkem ve své nesmírné rozmařilosti ve všem, čím mne obdařil a co mi svěřil? A jak já vůbec znám svého Pána — já „nepravý šafář“ Jej - toho jedinečného, dokonalého a ve všem chvályhodného „pravého šafáře...“

Kéž bych měl alespoň něco z toho krásného, co mohlo oko mého Pána objevit na onom šafáři z podobenství, aby i mne mohl vůbec za něco při mém „vydávání počtu“ před jeho soudnou stolicí — pochválit! Ale já se tak velice podobám právě těm žalobcům a samospravedlivým lakomcům“ — farizejům a zákoníkům, kteří promítají ve své vlastní bídě a malosti do Pána — jeho mysli, srdce a vůle, do jeho božského díla — s a m i s e b e!

Pochopili vůbec farizejové, co jim vlastně chtěl Pán Ježíš tímto podobenstvím říci? Já jsem to směl z nesmírné milosti plně pochopit — a věřím, že i ty se mnou, drahý čtenáři, abychom už nikdy nemohli žít ve svých omylech a v nepochopení svého Pána a jeho slova, které se teprve takto stává pro nás vpravdě živým a pramenem duchovního života...

Jak málo rozumíme svému Pánu pro své vlastní představy, tužby, přání a předsudky! Jak málo dovedeme vidět jeho očima, cítit jeho srdcem a jednat v jeho Duchu pravdy, lásky a moudrosti! Ale o tomto našem vztahu k Pánu Ježíši a novém úžasném objevu jeho nesmírné krásy právě v tomto podobenství až zase příště...

„Pane, kéž bych dovedl vidět Tvýma očima všecky omyly, křehkosti a slabosti svých bližních — a zejména zotročující moc hříšné lidské přirozenosti, abych dovedl své bližní bez předsudků milovat a poznávat, proč je máš Ty tak rád — a objevovat při nich to krásné a chvályhodné jak umíš Ty sám! Nauč mne číst a chápat Tvé slovo lépe než dosud a nedopusť, abych se ještě někdy nad svým bližním pohoršil! Dej mi svou milost ke kněžské úloze ve Tvém Duchu královského syna!“

Kk

◆ **Mnohí, ktorí si myslia, že majú čas vyriešiť problém záchrany svojej duše „o 11.-tej hodine“, obyčejne zomierajú o 10.30!“**

Vodiči motorových vozidiel veľmi dobre poznajú túto značku na cestách, ktorá ich upozorňuje, že sa blíži zúžené miesto. Treba znížiť rýchlosť, byť pozornejší, ohľaduplnejší, lebo práve na takýchto miestach môže dôjsť k haváriám. Táto značka však súčasne dáva nádej, že ak pominie zúženie, príde znovu rozšírenie cesty na pôvodnú šírku, alebo dokonca za zúžením sa môže nachádzať vjazd na dialnicu.

Aj na našej duchovnej ceste platí tento Boží princíp: musia prísť chvíle zúženia, stiesnenia, zovretia, aby sme mohli byť „rozšírení", s novými skúsenosťami, s novým obzorom, v ktorom by bol náš Pán oslávený.

Takým zúžením prechádzal Jozef, Jakobov syn. Bol ešte mladíkom, keď prišiel naň hrozný úder: vlastní bratia ho najprv chceli zabiť a potom predali do otroctva, aby už nikdy viacej nevidel svojho otca, matku, rodinu, vlasť... Nikto nepočul Jozefov plač, nikto nevidel do jeho duše, čo všetko prebiehalo jeho mysľou, ako znášal úlohu otroka, ponúženie, posmech. Písmo nám o tom nič nehovorí, ale odkrýva nám rozšírenie Jozefovho života: „Ale Hospodin bol s Jozefom a bol mužom, ktorému sa všetko darilo" (1M 39:2)! Dobre, povieme si, Jozef bol šťastný, veď sa stal z neho úspešný muž! To však by bolo na Božej ceste málo. Musíme čítať aj druhé svedectvo: „A jeho pán videl, že je s ním Hospodin"! Ako to putifar mohol „vidieť", keď Hospodina nepoznal? Prostredníctvom Jozefa putifar i široké okolie poznalo Hospodina, ktorý žehnal nielen Jozefovi, ale i jeho okoliu! Po zúžení prišlo úžasné rozšírenie. Keby Jozef nebol predaný do Egypta, kto by im zaniesol zvesť o Hospodinovi? Kto by šíril vôňu Božej známosti?

Na rozdiel od Jozefa jeho bratia neprežili rozšírenie. Do zúženia sa dostali, prežili niekoľkokrát úzkosť, ale sa nestali požehnaním a ani sami neboli požehnaní. O čom sa zhovárali po smrti otca Jákoba: „Čo, ak bude teraz Jozef útočiť na nás? A istotne nám odplatí všetko to zlé, ktoré sme mu vykonali" (1M 50:15). Či nevideli Jozefove slzy a nepočuli jeho vyznanie? Či nevideli úprimné odpustenie z lásky? Ako potom môžu pochybovať o Jozefovom dobrosrdečnom jednaní s nimi! Jedine preto, že sami v sebe neučinili opravdové pokánie. Zúženie ich nezmenilo, pokračovali rovnakou „rýchlosťou" ďalej bezohľadne, neboli pripravení oni odpustiť svojim vinníkom. Preto neprežili rozšírenie, Božiu milosť, Božie požehnanie.

Podobne môžeme myslieť na troch mládencov v ohnivej peci, ktorí sa rozšírili o ďalšieho, „podobného synovi bohov", na Daniela v jame ľvov a na ďalších. Zastavme se však u dvojice evanjelistov, ktorí vošli do zúženia pre meno Pána Ježiša. Iste vám hneď príde myšlienka na Pavla a Sílasa (Sk 16:20—31). Zúženie, ktoré prežívali vo Filipis bolo veľmi ťažké. Polonahí, s telom skrvaveným po palicovaní, hladní a smädní, bez ošetrenia boli zavretí medzi väzňov do tmavej kobky a naviac bolavé nohy im zovreli do klady, aby sa ani len pohnúť nemohli. Čo by sme my robili v takej situácii? Plakali, alebo s veľkým bôľom mlčali, prípadne volali so žalmistom o pomstu? Pavel a Sílas nerozprávali spoluväzňom o krivde, nespravodlivosti, ale vo chvíli najhlbšej tmy — o polnoci — začali spievať. Možno najprv tichšie, a potom stále hlasnejšie. Aká bude odozva? Väzni chcú spať, budú sa hnevať? Bolo hlboké ticho, všetci ich počúvali. Aké to slová sa niesli vlhkými a nehostinnými priestormi žalára? Bola to modlitba chvály Bohu! Akoby videli otvorené nebo. Chválime Ťa, náš Bože, Otče...! Za čo my by sme v takej chvíli mohli ďakovať? Za čo ďakujeme ráno, keď vstávame, večer, keď končí deň?

Prichádza odpoveď z neba. Zemetrasenie, dvere sa otvárajú, púta všetkých padajú. Príležitosť k úteku? Ani jediný väzeň neuteká, veď vidia Božiu ruku, čakajú na Boží povel. Výsledok vieme. Úžasné rozšírenie, pre Pavla a Sílasa, ale hlavne rozšírenie pre česť a slávu Božieho mena.

Vieme, drahí čitatelia, že aj pre nás nastala „polnoc". Je mnoho ľudí okolo nás právom „v putách" hriechu, nech už tieto púta majú rôznu formu. Človek zotročený alkoholom, sobectvom, nenávisťou, mamonom, slávou... Ak im chceme pomôcť, musíme byť zovretí aj my! Musíme zaprieť seba a vziať svoj kríž. Sme na to hotoví? Sme pripravení priniesť obeť svojho ja? Som spasený bez zásluh, milosťou, zdarma. Ale to je len jedna polovica pravdy. Tá druhá — ak má byť Kristus vo mne a ja sa mám stať požehnaním pre iných, potom musím zomrieť s Kristom. Len tak nám „jarmo" Pána Ježiša bude užitočné a bremeno ľahké. Len tak nájdeme odpočinok pre naše duše. Ak by sme tak žili, potom by sa okolo nás niečo dialo. Neboli by sme vlažní, alebo chladní, nesťažovali by sme si stále na nedostatok času, mali by sme srdce ochotné k službe, každú príležitosť by sme brali veľmi zodpovedne. Dobre to povedal W. Nee: „Prekážkou pre moju službu Pánovi nie je okolie, ale iba ja sám!" To však by sme museli milovať svojho Pána, aby sme niesli zodpovednosť za „ovečky" alebo „jahniatka". Veď Pán Ježiš nám nehovorí: miluj ma, ale — ak ma miluješ, tak pas ovečky, zvestuj evanjelium, navštevuj, potešuj...

Mária a Marta tiež museli prejsť zúžením. Bolo to pre nich ťažké, keď Lazar zomieral a ten, na ktorého skladali nádej, neprichádzal. Ako sa len sklamali v Ježišovi, ktorý by iste mohol ich bratovi pomôcť zachovať ho pri živote. Možno, že si zakladali na tom, že Pán Ježiš sa u nich dobre cítil a tak ich častejšie navštívil. Verili mu až do chvíle, keď sa ich viera mala osvedčiť. Smrťou Lazarovou sa všetko rozplynulo. Mária ani nejde v ústrety, ale zotrváva so smútočnými hosťami. Keby... keby! Aké je to zlé slovo, ktoré by z našich úst nemalo vychádzať. Obidve sestry ho však vyslovili. Svorne. Museli zomrieť sebe, svojim predstavám, svojmu ja, aby poznali Ježiša ako Pána! Pána nad životom i smrťou.

Keď sa srdce stlačí, potom z nášho života vychádza vôňa. A Pán Ježiš chce skrze nás zjaviť vôňu svojej známosti na každom mieste, a medzi všetkými — veriacimi aj neveriacimi. Keď Lazar po vzkriesení sedel za stolom a Marta poslúchovala, Mária rozbila alabastrovú nádobu nardovej masti a dom sa naplnil vôňou. Pána Ježiša pomazala k pohrabu. Ak sa rozbijem, cele odovzdám svojmu Pánovi, potom som Kristovou dobrou vôňou Bohu. „ALE KTO JE NA TO SPÔSOBNÝ?" (2K 2:16). Som to ja, alebo bratia-sestry v našom zbore? Možno sa vyhýbam zúženiu na ceste a robím ďalekú obchádzku po ceste širokej... Ale aká to vlastne cesta vedie do života?

(Spracované podľa námetu služby Slovom bratov J. Čižmanského a V. Majerského z Juhoslávie v Ostrave.) -jos

● Láska a bolest jsou dvě cesty k hlubokému životu.

PROBUZENÉ SVĚDOMÍ

vědectví Zachea (L 19:8), jednoho z obou zločinců popravených s Pánem (L23:39—41), a sudičů ženy, přistižené při cizoložství (J 8:7—9), mají jedno společné: lidské svědomí! V textu posledního citovaného místa je přímo jmenováno. Zmínka se týká mnoha lidí, kteří byli ve svých svědomích pohnuti. Slovo „svědomí" je odvozeno od slova „vědomí". Je jakýmsi jeho vyšším útvarem. Je to vlastnost typicky lidská, kterou má člověk jako stvoření Boží. Nehledal jsem ve slovnících, co to svědomí je, avšak stručně lze říci, že svědomí je schopnost rozlišovat dobré od zlého. Tato schopnost je nám sice dána, ale ne všichni lidé ji mají stejně vyvinutou. Někdo je velmi svědomitý, jiný méně. Je to velmi známý pojem. Mluví se o něm i v jiných oblastech, nejen v oblasti duchovní. Například „svědomitost v práci" je jedno z velmi aktuálních hodnotících kritérií. Pokud někdo svědomitý není, má poznámka o tom v posudku varovný charakter. Ale i v jiných všedních, každodenních věcech může anebo nemusí být člověk svědomitý. Pokud k někomu přijdeme, chtě-nechtě vidíme, zda je to člověk dbalý pořádku, zda má svůj dům v dobré péči, jak to u něho vůbec vyhlíží. Týká se to morálních závazků vůbec — etiky celého života, nejen poměru k Bohu. Často se dovídáme o jednom z nejhorších přestupků proti svědomitosti, když člověk pod vlivem alkoholu řídí motorové vozidlo a způsobí nehodu. Dá se o takovém člověku říci, že by byl svědomitý? Jistě ne! Jeho svědomí je otupeno, může-li takovouto věc udělat: sednout za volant a v tomto stavu ohrožovat své bližní. Podívejme se však na onen duchovní smysl svědomí. Z hlediska vztahu k Bohu jde konkrétně o schopnost rozlišovat Boží vůli a dodržovat rady Slova Božího. V onom posledním citovaném příkladu z Písma čteme, že přítomní byli „dotčení ve svých svědomích". Když je člověk dotčen ve svém svědomí, zamýšlí se sám nad sebou, jaký je. Uvedený příklad ze Slova Božího je charakteristický. Byla předvedena žena, která zhřešila. Lidé jsou ochotní dívat se na hřích druhých velmi tvrdě, ale svůj vlastní nevidí. Nebo se chovají jako dav, který se dá strhnout několika jedinci. Známe to velmi dobře například ze sportovních utkání. Jaká to proměna klidných, domáckých lidí — většinou řádných a pečlivých otců rodin v rozvášněné, nedisciplinované a často nezodpovědné lidi. Když jejich svědomí bylo otupeno, ztratili schopnost rozumně uvažovat. Tak je to i v duchovní oblasti. V uvedeném příběhu byli žalobníci teprve slovem Pána Ježíše obviněni a svůj hřích poznali. Nikdo z nich nemohl proti jeho slovu protestovat.

Druhé místo z Písma je velmi často uváděný příklad zásadního rozdílu mezi dvěma zločinci. Jeden z těch dvou, visících na kříži vedle Pána Ježíše, byl ve svém svědomí dotčen. Byl zločinec, dělal špatné věci, avšak v posledních okamžicích svého života dovedl svůj život posoudit, správně se na něj podívat. Dovedl také učinit ono tak nesmírně důležité rozhodnutí ke své záchraně: obrátit se k Pánu Ježíši! Ten druhý člověk však zůstal zarputilý, jeho svědomí nepracovalo, šel „do zahynutí".

I o Zacheovi můžeme číst, že to byl takový „obyčejný člověk", ale setkání s Pánem Ježíšem probudilo v něm svědomí; poznal, že to, co činil, nebylo dobré. Rozhodl se vrátit to, co neprávem nabyl. Pán Ježíš se setkal s mnoha lidmi, chodil po této zemi, můžeme říci, „aktivně". Mluvil k lidem a mluvil k jejich svědomí, **Právě Jeho smrt na kříži na Golgatě mluvila k lidem nejmocněji. Ale tím, že Pán Ježíš odešel ze světa, tato mocná řeč Boží k lidskému svědomí neskončila, pokračuje dál po celá staletí a mluví i dnes.** Jsou lidé o kterých se říká, že „žádné svědomí nemají". Chovají se tak za všech okolností, i ve svém poměru k Bohu jsou stejní a nevidí v tom nic zlého. Ale přesto je to věc rozhodující. Bůh mluví k svědomí člověka. Chce, aby se k jeho Slovu a oběti Pána Ježíše postavil kladně, nabízí člověku k záchraně Pána Ježíše, toho ukřižovaného. Mluví k člověku tak, jak mluvil Pán Ježíš sám svými vlastními ústy, když řekl: „Musíte se znovuzrodit!" Slovo Boží mluví k lidem i dnes, neboť Bůh nechce, aby lidé přišli do zahynutí.

Vidíme, že v uvedených třech případech vyvolalo Slovo Boží změnu názorů, i když nepomohlo všem. Nepomohlo zatvrzelému lotru, nepomohlo Židům, kteří chtěli cizoložnou ženu kamenovat, ale pomohlo té ženě. Její pozemský život byl zachráněn. Nevíme, zda byla zachráněna i její duše, to nám Písmo neříká. Bůh však chce, aby byl zachráněn každý, kdo slyší Slovo a uvěří mu. To je zkušenost nás mnohých. Uvěřili jsme tomu, že Pán Ježíš, tak jako v dobách kdy chodil po této zemi, může zachránit člověka i dnes. A On to také chce! Proto přejeme každému, aby jeho svědomí bylo dotčeno, aby se zamýšlel nad sebou samým, aby se posoudil z hlediska Slova Božího tak, jak se posoudili lidé, kterým Pán Ježíš řekl: „Kdo z vás jest bez hříchu, nejprv hoď na ni kámen." Aby poznali, že není žádné jiné cesty k záchraně než u Pána Ježíše. On nabízí odpuštění a spásu.

-erle

CHARISMA PROROCTVÍ

Kdo vydává svědectví Ježišovi,
má ducha proroctví.
(Zj 19:10)

O se týče daru proroctví, který apoštol vřele doporučuje 1Ko 14:5, vykladači se rozcházejí. Rozhodně nejde o prorokování budoucích událostí. Proroctví o Církvi Páně jsou nám známá z mnoha míst Písma. Co se týká událostí světa či nás osobně, ponechávám vše raději v Božích rukou. Darem prorokování nemyslí apoštol rovněž jen výklady již vyslovených proroctví Písma. Na stopu, jak rozumět charismatu „prorokování", nás uvádí výše uvedený text Zjevení. Naznačuje, že jde v podstatě o svědectví o Pánu Ježíši. To odpovídá skutečnosti: Každý znovuzrozený člověk, Duchem svatým naplněný, začne „prorokovat" — vydávat mocné svědectví o Kristu Spasiteli. Pán tak zaslíbil (J 15:26—27, Sk 1:8). Prorokování je tedy jiné označení pro vydávání svědectví, jež se má dít vždy v plné moci Ducha. Podobně jako v Petrově kázání či ve svědectví Štěpánově. Kdo svědčí o Kristu, jest v jedné rovině s „proroky". Proč? Středem proroctví je totiž Kristus. Kdo se na něho svědecky zaměřuje, plní stejnou prorockou funkci. Je s proroky zajedno (Pt 1:10—12). Kdo vydává svědectví o Ježíši Kristu, má ducha proroctví, bere ze stejného pramene. Nevěřící jsou přemáháni, souzeni. Srovnej 1K 14:24, J 16:8. Našim shromážděním je potřebí těchto proroků, svědků, vyznavačů (1K 14:5). K tomu vede touha všech živých církví. Jde o charisma-dar, roznícený Duchem do prorocké roviny (1Tm 4:14, 2Tm 1:6). Kéž přibývá prorokujících — svědčících o Pánu Ježíši — Spasiteli hříšníků — v našich shromážděních! Ať jsou hříšníci přemáháni a získáváni pro vzkříšeného Pána!

-lm

ZACHRÁNĚNÍ

Jednoho chladného červencového rána jsem se vydal se svým přítelem na celodenní túru ve Vysokých Tatrách. Měli jsme plánovanou hřebenovku z Baraního sedla na Lomnický štít. Naši přátele, se kterými jsme jeli na týdenní pobyt do Vysokých Tater se však rozhodli jinak, takže jsme se vydali sami dva. Časově jsme měli trasu rozvrženou tak, abychom se vrátili do 18 hodin večer. Všechno probíhalo normálně až asi do čtyř hodin odpoledne, když se náhle zhoršilo počasí a obklopila nás hustá mlha. Právě jsme přecházeli Pyšný štít a v mlze jsme ztratili orientaci. Po krátké úvaze jsme se rozhodli sestoupit na Brnčalovu chatu. Tehdy jsme netušili, že jsme si vybrali jednu z nejtěžších sestupových cest. Místo předpokládaného schůdnějšího terénu jsme se dostávali do stále obtížnějších míst. Asi po třech hodinách sestupu začal padat déšť, mlha ještě více zhoustla a my jsme zjistili, že velmi těžkým terénem nemáme šanci se dostat dolů. Uvázli jsme nad velkými srázy a vzhledem k blížící se noci bylo pošetilé vracet se zpět. Rozhodli jsme se, že nezbývá nic jiného než na místě setrvat. Našli jsme svah, na jehož konci byl mezi skálami maličký prostor, kde se dalo sedět. Tam jsme se oba dva vtěsnali. Padal hustý déšť a v noci pak déšť se sněhem. Zvlhly nám zápalky, takže jsme si nemohli uvařit ani čaj. Pili jsme holou špinavou vodu, kterou jsme si vyždímali do jídelní misky z mokrého spacího pytle. Jím jsme se pak přikryli a chránili aspoň zčásti před nelítostným větrem. V malém životním prostoru, na který jsme byli odkázáni, jsme seděli jeden druhému na klíně a pravidelně jsme se střídali.

Celou noc jsme prožili v očekávání, že ráno najdeme cestu do doliny, anebo, že nás někdo najde a pomůže nám dál. Po rozednění jsme však zjistili, že mlha je ještě hustější než předcházející den a že je prakticky nemožné cokoli podnikat. Velmi jsme trpěli velikým chladem, tím více odpoledne, kdy začal dokonce padat sníh.

Měli jsme čas dlouhé hodiny přemýšlet a zpytovat svůj život. Modlili jsme se, zpívali písně a přemýšleli o tom, čemu nás chce vlastně Pán Bůh tímto utrpením naučit. Věděli jsme, že teď už nás jedině Boží milost může zachránit před smrtí, protože dlouhé hodiny bez pohybu v mraze se stávaly už nesnesitelnými.

Nastala druhá noc na pilíři Pyšného štítu. Už jsme místo dešťové vody pili sníh roztopený vlastním tělem. Pomalu nám docházely potraviny i síly a začali jsme ztrácet veškerou naději na záchranu. Čím dál tím víc v nás sílila myšlenka, že by bylo lépe, kdybychom už zemřeli, abychom nemuseli tak velmi trpět nesnesitelnou zimou. Mysleli jsme na naše drahé a v duchu jsme se s nimi loučili. Vzájemně jsme se potěšovali setkáním s Pánem a prosili Ho, aby naši smrt obrátil v nějaký užitek a požehnání našim bližním.

Na třetí den ráno už jsme byli přesvědčeni, že nastal náš poslední den. Zkřehlými prsty jsme napsali rodičům dopis na rozloučenou na útržku papíru a čekali, až nás Pán k sobě odvolá.

A až tady, kdy jsme ztratili veškerou naději na záchranu, až když jsme se bezpodmínečně odevzdali do vůle Toho, který nás nejen může, ale i NEMUSÍ zachránit, tehdy začal On sám konat. Asi v deset hodin dopoledne se mlha najednou rozplynula a nás zalily paprsky slunce. Zkřehlí a promrzlí jsme se na to dívali jako na zázrak. Za určitou chvíli už k nám začali sestupovat dva horolezci z Horské služby. Setkání s nimi bylo pro nás něčím nezapomenutelným. Žádné poznámky, výčitky, ale jen slova potěšení a radosti nad tím, že jsme živi. Připadalo nám, jako kdyby v jejich podobě přišel k nám sám Pán Ježíš Kristus. Po dalších čtyřech hodinách jsme se s jejich pomocí, sice krajně vyčerpáni, ale šťastně a bez nehody dostali na vytouženou chatu do bezpečí.

Ještě téhož dne jsme se setkali se svými věřícími přáteli, kteří se za nás mezitím modlili a učinili všechna potřebná opatření pro naši záchranu. I pro ně byla tato událost zkouškou víry.

V několika následujících dnech jsme se pohybovali, jako kdybychom nebyli z tohoto světa. Připadalo nám, že vnímáme život kolem sebe jako nezávislí pozorovatelé — jako nějaké vzdálené či neskutečné bytosti. Společně jsme domýšleli, jaké lekce nám Pán Bůh chtěl touto zkušeností dát. Shrnuli jsme je do třech bodů:

1. *Pán Bůh začíná jednat tam, kde člověk přestane skládat naději ve své síly a kde začne trpělivě a oddaně očekávat jen na Jeho vedení a rozhodnutí. Pochopili jsme, že věřit Pánu Bohu znamená nejen věřit, že nás On může zachránit, ale též nemusí a že i tato skutečnost nemá mít vůbec vliv na náš vztah k Němu! A toto vědomí křesťana osvobozuje za každých okolností.*
2. *Křesťan má být tedy připraven — hotov kdykoli z tohoto světa odejít. Život nám byl darován shůry a musíme jej žít pod zorným úhlem věčnosti. V tomto smyslu je nám vzorem apoštol Pavel, který toto o sobě vyznává v listě Filipským 1:21—24.*
3. *Tváří v tvář smrti a věčnosti vždy člověk přehodnocuje hodnoty. Nejcennější z nich, které nám Pán Bůh ukázal touto zkušeností, je láska k Bohu a láska k lidem. Jejím pravým výrazem je ochotná služba bez podmínek a stýskání. Jen láska překoná hranice smrti a věčnosti.*
4. *A samozřejmě nám v první řadě Pán osobně ukázal, jak mu záleží na tom, aby Jeho děti nebyly lehkomyslné, nezodpovědné, neposlušné — a nepokoušely Boha, i když jsou dosud nezkušené v bezstarostnosti svého mládí — nebo právě proto!*

H.

(Doslov redakce v přidaném čtvrtém bodu nejen pro autora, ale pro nás všechny, jimž se přes všechny zkušenosti tak často nedostává Boží bázně a moudrosti.)

-r-

EZAU

Ezau stratil svoje prvorodenstvo so všetkými jeho požehnaniami z veľkej časti preto, lebo nemal predstavivosť. Veci večné a neviditeľné nemali preň ani opodstatnenia ani dôkazov, v porovnaní s časnými a viditeľnými. Jakob, jeho brat, mal veľa chýb, ale zdedil požehnanie, pretože mal zrak i srdce pre to, čo je neviditeľné a duchovné. Ale Ezau bol pre tieto veci slepý. Zasľúbenia dané otcom ho nezaujímali a pre neho neexistovali. Nech si majú zasľúbenia tí, čo v ne veria, podľa Ezaua „vrabec v hrsti je istejší než holub na streche". Pritom všetkom našlo by sa toho dosť, čo uňho treba oceniť. Bol príkladom mužnosti, odvahy, vytrvalosti a úspechu v love. Mal zrak ako orol a jeho ucho nikdy nespalo. Nohy ho s istotou a pružnosťou niesli po poliach i lesoch. Jeho ruka bola pevná, šikovná a vždy plná úlovku. Bol pýchou rodu, keď sa večerami vracal so svojím lukom a pascami obťažkaný zverinou, z ktorej pripravoval otcovi večeru. Do hneda opálený, vetrom a dažďom ošľahaný — muž, obľúbený u chlapov, žien i detí, s dobrým slovom a darom polí a lesov pre všetkých. Ale po celý čas pohan. Po

celý čas viac lovec než hospodár. Po celý čas každým cólom telo, a žiadna duša. Svetský človek, ktorý zaostal za milosťou Božou.

„A raz uvaril Jakob váru, a Ezau prišiel z poľa a bol zomdlený. A Ezau povedal Jakobovi: Nože mi daj zhltnúť z toho červeného, z toho červeného tu! Lebo som zomdlený ... Ale Jakob mu povedal: Predaj mi dnes svoje prvorodenstvo! A Jakob povedal: Prisahaj mi dnes a hneď tu! A prisahal mu a predal Jakobovi svoje prvorodenstvo. Vtedy dal Jakob Ezauovi chleba a šošovičnej váre. A jedol a pil a vstal a išiel, a tak pohrdnul Ezau prvorodenstvom." To nebolo po prvýkrát, čo títo dvaja bratia hovorili o prvorodenstve. Nikto nepredáva svoje prvorodenstvo hneď na prvý raz. Najprv sa tak deje veľa razy v srdci, až potom otvorene. Najprv ho človek začne nedoceňovať, zľahčovať si ho, ním pohŕdať v sebe samom, až potom ho tak lacno predá iným. Žiaden muž, žiadna žena nedospeje k tomuto osudnému kroku len tak naraz, oni sa naň pripravovali už po dlhší čas vo svojom srdci. Ezau svoj ľahostajný postoj k prvorodenstvu ukazoval už skôr. Každý to vedel. Vedel to Izák, vedel Jakob, vedela Rebeka. A Jakob už po dlhšiu dobu číhal na príležitosť. Ezauove hrubé obyčaje, jeho rastúci odpor proti životu a náboženstvu v dome otcovom a nakoniec to, že so zľahčovaním prvorodenstva zriekal sa výsad i povinností i zodpovedností s ním spojených — to všetko Ezaua viac a viac posúvalo smerom k spoločnosti Kananejcov, ktorí žili okolo nich. Ezau bol po celý čas Kananejcom vo svojom srdci. Syn Izáka a Rebeky a vnuk Abrahámov a Sárin, žiaľ, nemal v sebe ničoho po svojich rodičoch, iba ak snáď zbytky ich hriechov a — ako hovorí apoštol — niektoré z vyrastených koreňov horkosti. Všetko, čím Abrahám a Sára a Izák s Rebekou prešli, všetky ich skúšky a víťazstvá, ovocie viery a poslušnosti — nezanechali stopy na Ezauovi. A všetko, čo Ezau podnikol, každý krok v jeho živote, každá voľba, ktorú urobil, každý obchod, ktorý uzavrel iba dosvedčovali, že je tak. Voľba muža vo veci manželstva viac než čokoľvek iné ukazuje, akým je a kde je jeho srdce. A Ezauove manželstvá, ten osudový prvok v jeho živote, neboli výsledkom vášnivého impulzu o nič viac, než predaj jeho prvorodenstva. Po roky poľoval s bratmi Judit a Bazematy. Jedol, pil a tancoval s hetejskými obyvateľmi zeme, obetoval ich pohanským modlám, bohom polí a vôd. Ako každý odpadlík od predtým lepšieho života, prekonal aj Bériho a Elona v ich pitkách a bezbožnostiach. Až nakoniec, v neskrývanom pohŕdaní všetkou slušnosťou a náboženstvom, priviedol si domov dve Kananejky, do domácnosti, na ktorej spočívala pečať zmluvy Božej. Ale aj tieto veci sú napísané na naše poučenie. Až do našich čias sa to opakuje: Dieťa sa narodí v kresťanskej rodine, je tam vychovávané, a predsa vyrastá vedľa toho lepšieho života svojho otca, prechádza pomimo toho Božieho prúdu, v ktorom žijú jeho rodičia, tak, ako Ezau v dome Izákovom. Je takým malým pohanom medzi svojimi bratmi a sestrami a spolužiakmi. Jeho výsadou je nedeľa, domáce pobožnosti, spoločnosť najlepších ľudí v obci, spočiatku chlapčenské a neskôr mládenecké roky uprostred čistého a zbožného života a služby v zbore. Ale prvým činom jeho samostatného a slobodného rozhodovania je predanie toho všetkého — niekedy kvôli lepšiemu zárobku, niekedy kvôli úsmevu a ochrane zo strany otvorených protivníkov viery jeho otca a niekedy kvôli ešte hrubšiemu mlátu. Prejdú roky a Ezau si založí zjavne pohanskú domácnosť napriek otcovi, matke a všetkému, čo bolo kedysi u nich sväté. Táto tragédia nie je také očividná medzi nami, lebo nemáme Mojžiša, ktorý by spisoval príbehy našich domácností, ani Pavla, čo by ich komentoval, ako v prípade Ezauovom. Ale tí, čo sú doma v Božích veciach, čo sa dívajú na svet vo svetle Jeho slova, vedia toho dosť o smútku a nešťastí, ktoré prichádzajú na odpadlíkov.

Čo povedať o domácnosti Izákovej? S Božími zasľúbeniami o vyvolení, s Rebekou, keď sa išla pýtať Hospodina, s láskou Izákovou k Ezauovi, lebo jedol z jeho zveriny, s konkurenčnou láskou Rebekinou k Jakobovi, s rastúcim svetáctvom Ezaua a prefíkanosťou Jakoba, s manželstvom Ezaua a napokon so starobou a slepotou a rýchle sa blížiacim koncom Izáka. Nešťastná domácnosť! Domácnosť plná zasľúbení, ale aj vinou poznačených tajností, spomienok, výčitiek, úmyslov, nádejí a obáv. Často sa hovorí, aká je to milosť, že nám nie je známa naša budúcnosť a budúcnosť našich rodín, lebo takéto poznanie by sme nezniesli. Rebeka bude mať deti a poznáva tajomstvo o nich, zjavené Tým, ktorý utvoril tie životy a jej lono, a potom neschopná udržať sa na ceste hlbokých úmyslov Božích uviazne v osídle, pripraví si bremeno, aby pod ním vzdychala po celý život. Úpadok života Izákovho a ešte viac jeho viery, intriky Rebeky, Jakobova ochota stať sa ich poslušným nástrojom, podvod, akého sa dopustili proti slepému epikurejskému starcovi — a nakoniec zúfalý plač ľútosti Ezauovej. Áno, skutočne sú tvrdé cesty priestupníkov.

Keďže tieto veci sú napísané na naše poučenie, ako si teda vziať výstrahu z Ezaua? Poznať pravdu o ňom a o nás samých — to je prvá vec. My všetci sme viac-menej ako Ezau vo svojom narodení, prvorodenstve aj vo svetskom ponímaní tohto prvorodenstva. Všetci máme výsadu zasľúbenia ako Ezau. Všetci sme boli uvedení na svet pre budúcnosť plnšiu na požehnania, budúcnosť väčšiu než bola Ezauova alebo Jakobova. Ale všetci máme Ezauovu svetskú myseľ a zemské srdce. Ó, keby sa našiel učiteľ, kazateľ, otec, matka, ktorí by nás zavčasu vzali za ruku a ukázali nám, že tento život nie je na to, aby sme ho prežili iba v zarábaní peňazí, dosahovaní toho, čo sa zovie úspechom, plnením svojho brucha takzvanými pôžitkami, ale že Boh nás tu postavil, aby sme žili tak, volili si tak a tak konali, aby sme na každý deň odkladali tú svetskú myseľ a usilovali sa o nebeské, Božie, duchovné, posvätené zmýšľanie. Lebo podobne ako Ezau, ani my nevlastníme tú predstavivosť. Nemáme zrak pre Boha a Jeho Syna, pre nebo ani pre peklo, pre svätosť ani pre večný život. Než vyrastieme z chlapčenských rokov, stávame sa márnivými vo svojich myšlienkach a naše nerozumné srdce sa zatemňuje a my slúžime viac stvorenstvu než Stvoriteľovi. Preto nás Boh vydáva našim žiadostiam a porušenej mysli. To boli prvé dejstvá príbehu Ezauovho i nejedného z nás. Je akási tuposť — rozumová i duchovná, neviem ako inak to nazvať, ktorá sa pridržiava jedného z každých dvoch detí, narodených v našich rodinách. Čoskoro sa ukáže, že nemajú zmysel pre veci duchovné, morálne, ušľachtilé, že netúžia po niečom, čo by bolo vyššie než ich okolitý, bez Boha žijúci svet. Ak sú lenivé, trávia svoje dni v štýle svojich kananejských priateľov. Nesiahnu po dobrej četbe, nezatúžia po lepšom vedení, po väčšom vzdelaní, nemajú ani čas ani chuť pre veci, ktoré by apelovali na srdce a myseľ. Filo nazval Ezaua „dreveným" mužom, a takýchto drevených ľudí je oveľa viac než tých, čo sú stvorení z jemnejšieho, duchovnejšieho materiálu. Odstráň drevo a hlinu, svetáckosť a pozemskosť, ktorá je ešte stále pri tebe! Žeň sa za múdrosťou, známosťou, usiluj sa o posvätenú predstavivosť! Starostlivo si vyberaj priateľov, knihy. Buď múdry pri voľbe svojho životného partnera. Zvoľ si prvorodenstvo. Vyvoľ si život, a nie smrť, požehnanie, a nie zlorečenstvo, nebo, a nie peklo. Na voľbe záleží, a ty si môžeš vyvoliť, ak chceš. Pamätaj, že je v tebe dosť z mysle Ezauovej, a že budeš na to potrebovať všetky slzy, všetok čas, všetku ľútosť a všetko odpustenie, ktoré ti Kristus môže dať, ak raz budeš svojou vinou tak ďaleko ako sa dostal Ezau.

Mladí muži, poďte a nechajte sa poučiť! Všetci, čo ste doteraz ešte úplne nepredali svoje prvorodenstvo, nikdy ho nepredajte! Ak by ste zomreli, pochovajú vás s uistením a poctou, ale nikdy, až do dňa smrti nepredajte svoje prvorodenstvo, ten nebeský dar. Prvorodenstvo pravdy, čestnosti, dôstojnosti a nadovšetko mravnej čistoty! Všetko iné predajte, len nie toto! Možno sú medzi vami takí, čo v podobnej kríze a nálade, v akej sa vracal domov hladný Ezau, hovoria: som osamelý, nikto o mňa nedbá, keby som dnes večer vyšiel na ulicu a predal sa peklu, nikto by ma neoplakal. Aký tu úžitok naďalej vzdorovať tomu pokušeniu, trpieť neustále v napätí toho boja, ktorému konca nevidieť..? Nepovoľ, prosím Ťa, vydrž, sú lepšie veci pre ktoré si tu, Pán Ježiš Ťa k nim aj teraz pozýva.

Ale čo povedať tým, čo už predali? Tým, čo predali nielen svoje prvorodenstvo, ale aj vlastnú dušu i telo? Všetko toto o Ezauovi je pre nich agónia. Sú v zajatí biedy a ľútosti, nikde nemôžu nájsť pokoj ani miesto pokánia. Začínajú pomýšľať na pole krvi a niektorý večer, ak im to sám Boh neprekazí, vyjdú do noci ako Judáš. Ale Boh zasiahne. On zachráni odteraz a navždy. „Vyprosti ho, aby nezostúpil do jamy. Našiel som výkupné. Zadarmo ste sa boli predali, ani nebudete vykúpení za peniaze. Akýže ste mali vtedy úžitok z toho, za čo sa teraz hanbíte? Lebo koniec toho je smrť. Lebo odplata za hriech je smrť, ale dar Boží je večný život. Kde kto je silný Boh ako ty, ktorý odpúšťaš neprávosť a netrestajúc ideš popri prestúpení ostatku svojho dedictva? Nedrží na veky svojho hnevu, lebo má záľubu v milosti. Zase sa zľutuje nad nami. Zdeptáš naše neprávosti a do hlbín mora zahodíš všetky ich hriechy."

Sprac. mk

Samson byl mocným nástrojem Božího požehnání. Filistinští z něj měli hrůzu ,srdce těchto nepřátel Božího lidu se chvělo, když slyšeli jeho jméno. A přece — i takový mocný muž ztratil svou sílu.

Samsonova porážka začala, když se zaplétl do toho, co nebylo svaté, když si začal „hrát s hříchem". (Nikdo nemůže skrýt oheň v klíně, aniž by se popálil — Př 6:27). Samson si pohrával se svým posvěcením, s nazarejstvím. Jen si všimněme, jak se vychloubá: „Svažte mě provazy, tak přijdu o sílu . . ." (Sd 16:7,11). Pak si zahrává s vlasy: „Přivažte sedm vlasů ke tkalcovskému vratidlu, tak přijdu o sílu." Jakmile si zlehčil své posvěcení, sklouznul ke lži. Dokázal roztrhnout lva, pobít tisíc Filistinských, ale sebe, své zlé sklony nezvládl.

Říká se, že infarkt se připravuje pozvolna, nenápadně, než udeří na člověka. Stejně je tomu se ztrátou duchovní síly. Samson se probudil a řekl si: „Probiji se skrze ně jako dříve!" — Nevěděl však, že Hospodin odstoupil od něho. — Jednal, stejně jako dříve — ale bez moci. Zvýšená aktivita ve službě Bohu nevrátí člověku ztracenou posvěcenost!

Ubohý Samson, přišel o sílu, o zrak, o svobodu, stal se hračkou a zábavou pro své nepřátele — pro svět! Jak žalostný konec mocného Božího giganta!
Co je člověk ve své vlastní síle bez Boha?

(Doslov — Bývá snad zvykem končit podobné úvahy výzvou, výstrahou, radou; tentokrát ponecháme čtenáři, jaký z toho vyvodí závěr.) **upr. vý**

● **Duchovné zmocnenie zároveň vylučuje hriešne slabosti.** ●

Snad žádný pohled v přírodě kolem nás nevyvolává v člověku tak mocně radost a naději, jako pohled na vycházející slunce. Nový den v orientě se však nepočítá od východu slunce, nýbrž od chvíle, kdy slunce je již za obzorem a objeví se první hvězda. Tak tomu bylo i v Palestině. Den jako by „začínal" nocí. Doba tmy však právě tak jako čas světla ke každému dni neoddělitelně patří. Obojí je přece Božím dílem (Iz 45:7). Jistě je pro člověka svým způsobem povzbudivější začínat nocí a mít den se zářícím sluncem jako perspektivu, než uprostřed zářivého dne se zaměřovat na to, že přichází tísnivé stíny tmy. Záleží na nás, čím naplníme čas svých zářivých „dnů", ale i temných „nocí". Obojí se pod Božím vedením může pro nás změnit v bohatý duchovní zisk. Umíme se správně dívat? Dokážeme spatřit Boží ruku?

I v Bibli máme zachyceny zajímavé události, uprostřed kterých je drobná, nenápadná poznámka o vycházejícím slunci. Protože ale v Božím Slově nic není nahodilé, vše má svůj smysl — podívejme se na tato místa. Co v oněch popisovaných situacích přinesla noc a co den.

1. GENESIS 19:23 LOT VSTUPUJE DO SÉGOR

Končí noc naplněná úzkostí a řadou ztrát. Ze všeho nejdříve ztratil Lot iluze. Smrtelně nebezpečné iluze o tom, že je v Sodomě doma a že zde má autoritu a úctu, která mu umožňuje postavit se do cesty hříchu svých bližních. Jak trpký omyl. Ani jeho dva vlastní zeťové jej nebrali vážně. Lot sám však také nebral vážně Boží varování před blížícím se soudem a nakonec musel být do bezpečí vyveden téměř násilím. A přece tato noc byla nejen časem velikého poznání (i když toto poznání bolelo), ale i časem milosti, kdy Bůh byl hotov odpustit celému městu pro deset spravedlivých, jak se za ně přimlouval Abraham. Tato příležitost však byla promarněna. Lot ztrácí svůj majetek, postavení, přátele a na útěku nakonec i svou ženu, která se navzdory varování ohlédla.

Noc končí — Lot vstupuje do malého městečka Ségor, jak si to vyprosil, a právě v té chvíli vychází slunce a k němu je obrácen jeho pohled. (Ségor leží nyní na východním břehu Mrtvého moře.) Slunce, které právě vyšlo, je v plném slova smyslu SLUNCEM SPRAVEDLNOSTI — začíná se Boží soud nad Sodomou a Gomorou. Bůh ve své svatosti soudí — skončil se čas milosti. Není to zvláštní, že tento soud neprobíhá před zrakem Lota ani Abrahama? Ti spatří již zničená města. Jistě i tato skutečnost nám má co říci. Boží soudy nejsou určeny jako „senzační, vzrušující podívaná" pro lidi, kterým se dostalo milosti, že z nich jsou vytrženi. (Příklady: Noemův koráb měl jen jediné okno obrácené k nebi, žádná boční okna pro sledování zkázy na zemi. Také Jonáš nespatřil zničení Ninive,

i když k němu později skutečně došlo.) Bůh nemá zalíbení ve smrti bezbožníka, trestá s velikou bolestí v srdci a proto šetří ty, kdo mají Jeho Ducha, tohoto bolestivého pohledu. Soud i pomsta je čistě Boží věcí (5M 32:35) a On je absolutně spravedlivým soudcem, On také není povinen skládat člověku účty. Uvědomme si, že tento soud nemusí probíhat právě před naším zrakem, vždyť vykonání rozsudku se týká jen Boha a viníka, ne tebe a mne. Bůh nenechává nikoho na pochybách, co se týče budoucího soudu (viz např. Mal 4:1—2; 2Pt 3:8—10).

Boží ruka však ze soudů i vytrhuje, mějme to na zřeteli ve chvílích úzkosti a tmy — především ve vztahu k věčnosti. Naše existence nekončí tělesnou smrtí, proto před Boží spravedlností nelze uniknout ani do hrobu (Ž 139:7—10). Prožívejme proto svůj život ve vědomí Boží přítomnosti a potom i pro nás vzejde to „slunce spravedlnosti" (Mal 4:2) ne k naší zkáze.

2. GENESIS 32:31 „... VZEŠLO MU SLUNCE, KDYŽ (JÁKOB) POMINUL FANUEL ... A KULHAL ..."

Jákob po létech služby u svého strýce Lábana se vrací se svou rodinou do vlasti. Je si vědom toho, že setkání s bratrem Ezauem není maličkost. Vždyť před jeho pomstou tehdy před dvaceti léty utekl z domova, když podvodem získal požehnání prvorozeného. Snad teď lépe chápe rozhořčení a hněv svého bratra, vždyť na vlastní kůži poznal, co je to podvod, když s ním Lában právě tak lstivě jednal. Snad i proto je jeho nitro tak sevřeno úzkostí. Ví, že bratrův hněv a touha po pomstě je odůvodněná. Nezasáhne však nyní tento hněv jeho syny? A přece k návratu jej vybídl Bůh, nevrací se tedy svévolně. Jeho semeno (potomci) má zaslíbeno to zvláštní požehnání dané již Abrahamovi a Izákovi — nemůže tedy být vyhlazeno pro jeho hřích. S úžasnou obezřetností vybírá ze svých stád dary na usmířenou a posílá vstříc blížícímu se bratru. A přece jeho nitro je stále sevřeno úzkostí — bratr Ezau se s ním setká již zítra a má při sobě 400 ozbrojených mužů, jistě vynikajících bojovníků. Jákob má jen pár služebníků, pastýřů svých stád. Zbývá jen jediná naděje — Hospodin. Jen On může odejmout hněv a pomstychtivost ze srdce jeho bratra — proto musí Jákob obdržet zcela zvláštní Boží požehnání pro ono setkání s bratrem.

Konečně se utáboří na samé hranici domova — při potoku Jabok. Poslední noc před osudovým setkáním. Co asi všechno táhne Jákobovi hlavou? A právě teď přichází k němu někdo neznámý. Je to někdo z Božích andělů, s kterými se setkal po svém rozloučení s Lábanem (1M 32:1)? Patrně ano, protože teď má na dosah to požehnání, po kterém prahne. Onen neznámý je však víc než anděl. Jákob stojí tváří v tvář Bohu a ví, co chce. Má zaslíbení, které obdržel v Bethel (1M 28:13—15) a ví, že jen v Božích rukách je moc, která toto zaslíbení naplní. „Nepustím tě, leč mi požehnáš," volá Jákob a je vyslyšen velice zvláštním způsobem. V zápase je mu nejprve vymknuta noha v kyčli a vzápětí nato obdrží nové jméno — Izrael = „Zápasí Bůh". Jeho lidská síla je ochromena, ale to staré jméno Jákob = „Lstivý" již nebude jeho charakteristikou. Pro jeho potomky, národ, který vzejde z jeho synů, je již Bohem určeno nové jméno — Izrael. Všechny ty boje a zápasy, které jej v budoucnu čekají, jsou už boje Boží. V této klíčové chvíli svého života vybojoval Jákob to nejúžasnější vítězství — svou budoucnost, ale i budoucnost svých dětí bezvýhradně vložil do Boží ruky a Bůh převzal na sebe záruku. Teď konečně Jákobovo nitro naplnil pokoj — na situaci se zdánlivě nic nezměnilo, ale chromý Jákob kráčí vstříc zářícímu slunci. Situaci bere do svých rukou Bůh. Ezau, navzdory svému ozbrojenému průvodu, je dojat při pohledu na bratra — objímá jej a líbá, raduje se ze setkání. I v jeho nitru se něco předivného muselo stát. Jistě své ozbrojence nebral sebou jen tak „pro parádu". Kam zmizela nenávist a touha po pomstě? Bůh zde obnovil vztah bratrské lásky, narušený Jákobovým hříchem. Bylo to velice zvláštní setkání. Zmizelo dohadování, který z obou bratří je ten „větší", který má panovat. Jákob se hluboce sklání před svým bratrem, jako by zapomněl na své postavení, o které tolik stál. Nazývá se služebníkem (či přesněji otrokem) svého bratra. Jak podivně se zde naplňuje ten Boží výrok, řečený matce ještě před jejich narozením: „Větší sloužili bude menšímu" (1M 25:23). Bezděky si vzpomeneme na to, co řekl Pán Ježíš svým učedníkům: „Ale kdo z vás největší jest, buď služebníkem vaším" (Mt 23:11) — zvláštní pravidlo Božího, ne zemského království — služba lásky.

3. MAREK 16:2 „... PŘIŠLY K HROBU, AN JIŽ SLUNCE VZEŠLO"

Ženy provázející Pána Ježíše přicházejí v první den po sobotě, aby dokončily to, co souviselo se spěšným pohřbem v den jeho smrti. Tělo muselo být uloženo do hrobu v pátek před západem slunce (to již začínala sobota — den odpočinutí). Přichází do zářícího dne, ale jejich nitro je ještě plné stínů. Viděly umírat potupnou smrtí Toho, jenž byl jejich nadějí. Ten, který pouhým slovem tišil živly a křísil mrtvé, zemřel jako ten nejbezmocnější z bezmocných. Proč se to stalo? Proč Jej Bůh opustil? Proč právě On musel zemřít?: A co bude dál? To, co se stalo, přesahuje nejen jejich chápání, ale i chápání těch nejbližších učedníků (Petra, Jakuba a Jana). Naprostá temnota — noc bez nejnepatrnějšího záblesku světla.

A právě na místě, kde se soustřeďuje jejich bolest — u hrobu jejich Mistra — jim pojednou vzchází světlo. Hrob je prázdný a na místě mrtvého těla stojí anděl, který jim zvěstuje úžasnou zprávu: „Vstalť jest, neníť ho tuto; aj místo, kdež jej byli položili ... vás předejde do Galilee, tam jej uzříte" (Mk 16:6—7). Sám Pán se krátce nato zjevuje Marii z Magdaly i dalším. Radost závratným způsobem převyšuje předcházející žal. To, co se stalo s jejich Mistrem v to prvé jitro po sobotě, je pro ně právě tak nepochopitelné jako jeho smrt, ale jeho vzkříšení je právě takovou „hmatatelnou" skutečností jako bylo jeho ukřižování. Teprve mnohem později chápou smysl těchto událostí, když je Duch svatý začíná uvádět do Písem, připomínat jim, co vše jim mluvil Pán.

Jak často i naše vlastní postavení nám připomíná situaci oněch žen, naplněných smutkem, ale i touhou vykonat něco, co by přineslo poctu jejich mrtvému Pánu. Není pro nás nijak snadné vyrovnat se se skutečností smrti Pána Ježíše Krista tím pravým způsobem. Jako jeho učedníci a následovníci musíme počítat s tím, že i naše cesta čas od času povede údolím úzkosti a „beznaděje" (měřené lidskými měřítky). Žijeme ve světě, který pohrdl Božím Synem. Žijeme však i v čase, kdy Bůh dává člověku příležitost, aby se ptal po smyslu své existence — i ten Boží „den" se začíná nocí. Jako tehdy v Sodomě. Zdánlivě má zlo ještě „volnou ruku", ale tento čas je velice přesně vyměřen. Utrpení, potupa, smrt. Jak málo přitažlivé věci pro člověka. A přece Boží Syn do nich vchází — aby je ze svobodné vůle vzal na sebe — za tebe i za mne. Jenom láska může dát smysl utrpení. Láska dává vnitřní sílu projít utrpením bez zmrzačení duše. Tuto podivuhodnou sílu má však v plnosti jen jediná láska — láska Boží. Ta překračuje všechny lidské meze — vstupuje do smrti — prochází hrobem a vchází do zářivého jitra — slunce spravedlnosti —. Soud i kralování bude svěřeno do rukou Pána Ježíše. Naučme se vidět tuto souvislou linku Božího plánu. Neodtrhávejme jedno od druhého, jinak se nám vše zkreslí a stane se nepochopitelným. Potupný kříž na Golgotě a trůn slávy po pravici Otcově jsou jen dvě strany („ražby") jediné mince. Oboje patří neodělitelně k sobě. Pro toto poznání jsme povoláni na tomto světě. Vždyť i náš život je naplněn střídáním světla a stínů — „vychází slunce i zapadá slunce a k místu svému chvátá, kdež vychází" (Kaz 1:5). Tento čas střídání však jednou skončí — až tato země pomine, (jak můžeme číst ve Zj 21. kap.), skončí i čas. Boží trvalá přítomnost dokonale nahradí slunce a noci již nebude (v. 23—25). Pamatujme na toto Boží zaslíbení, které svým jasem dokonale vyváží všechny přítomné stíny. Když bude naše tvář obrácena k tomuto SVĚTLU, zůstanou nám stíny zkoušek za zády a nebudou plnit naši duši strachem a nepokojem. Vítězně projdeme do ŽIVOTA k plnému povolání Bohem.

-jr

UMDLÉVÁ A NABÝVAJÍ

Je to pravda, že mládež ustává a umdlévá? Že mládenci těžce klesají...? Možná. Rozhodně však ti, kteří očekávají na Hospodina, nabývají nové síly...

Tak to přijalo a ověřilo si i několik mladých lidí, kteří se rozhodli svůj život věnovat Pánu Ježíši a své schopnosti použít pro pomoc na Jeho díle.

Jak je to s tebou, milý bratře a sestro? Umdléváš a ustáváš, těžce klesáš? Jsi bez zkušeností s Pánem, bez zážitků nad Božím Slovem a na modlitbách? Chceme tě povzbudit, abys právě prostřednictvím upřímných modliteb, studia Božího Slova a živého obecenství se znovuzrozenými opravdovými křesťany hledal úzké spojení s Ním. Abys očekával na Hospodina.

A nabudeš nové síly.

Nejde to?

Zeptej se prvňáčka: „Kolik je dvě bez pěti?" Pokud se s tím dosud nesetkal, odpoví úplně špatně anebo: „To nejde!" Sedmák na tutéž otázku lehce řekne: „Minus tři."

Prvňáček se potýká s celými čísly od jedné do dvaceti a tak snadno přijde k úloze, kterou neumí řešit. Sedmák se s takovými úkoly vypořádá, protože zná i zlomky, záporná čísla... prostě je už dále...

Setkal ses v životě s problémem, na který „není řešení"? Nebuď zoufalý — neříkej: „To nejde!" Ale raději: „To ještě neumím." Poraď se s někým duchovně starším nebo přímo s Pánem Ježíšem, který zná odpověď i na nejtěžší otázky. A hlavně nebuď lenivý. Nezůstaň v první třídě — u poznání „kupeckých počtů"; pojď do dalších, vyšších tříd. — Pán má pro nás mnohem krásnější a dokonalejší věci, než jsme dosud poznali a naučili se používat (1K 14:1 — „Horlivě žádejte duchovních darů...")! Ale přeskakovat není možné, kdo nezná násobilku, nemůže si troufat na mocniny.

V Bibli najdeš nejen výklad a řešení jednoduchých příkladů, ale i „vyšší matematiky". — Často si v ní čti, povídej si o tom s Učitelem — Pánem Ježíšem i se svými spolužáky —bratry a sestrami a docela brzy poznáš, že to, co dosud nemělo řešení, je snadné.

Viera v Pána Ježiša Krista prináša silu do duše a zároveň radostnú pieseň do srdca.
Len soľ Božej milosti môže dokonale konzervovať ľudský život od hriechov.

Zprávy ze sborů a KMK

Ve dnech 18.—20. 10. t. r. zasedala ve Vsetíně komise pro podporu úsilí o odzbrojení RS KMK za účasti 21 zástupců církví v ČSSR.

K ústřednímu tématu konference „Za vítězství života nad smrtí" promluvil v hlavním referátu prof. dr. Karol Nadrásky o biblickém pojetí života jako Božího daru a o biblickém pojetí smrti ve vztahu k současné politické situaci ve světě. Dále byly na programu referáty se zřetelem k přípravě VS SRC ve Vancouveru, o otázkách Středního východu, o OSN a jeho zvláštním zasedání o odzbrojení, o zbrojení a ekologii, o mírových aspektech Valného shromáždění Světového reformovaného svazu v Ottavě 1982.

Pracovní charakter jednání komise byl dán věcností, odborností, a zaujatým zájmem referátů a diskusí. Komise se zabývala též perspektivně svými pracovními úkoly pro rok 1983 a 1984 — vstříc VI. VMS.

Úsilí o vytvoření nezbytných podmínek života v spravedlnosti a pokoji na zemi má výhled na úspěch jen za předpokladu široké spolupráce a solidarity hnutí mírových sil a všech mírumilovných lidí.

S vyhrocením situace se vyhraňují fronty mírové angažovanosti. I křesťané jsou stále vyzýváni evangeliem, aby svou naději dosvědčili v obnoveném myšlení a mírovou službou.

L. I. Brežněv 19. 12. 1906 - 10. 11. 1982

Leonid Iljič Brežněv zůstane v historii zapsán jako velký bojovník za mír. Hluboce chápal nebezpečí války v našem jaderném století. Byl průkopníkem inspirující a mobilizující myšlenky, že základním právem člověka je právo na život.

Celým svým úsilím o zachování světového míru a odvrácení zničující jaderné války se stal symbolem mírumilovné politiky Sovětského svazu. Jako jeho nejvyšší představitel, těšící se ve světě velké autoritě, každodenně prokazoval, že socialismus a mír jsou bytostně spjaty.

Jeho slova, pronesená v posledním projevu, zůstávají pro nás odkazem: Mezinárodní situace nás nutí zdvojnásobit, ba ztrojnásobit úsilí za zachování míru a za zmírnění nebezpečí jaderné války, jež hrozí lidstvu. V tomto boji musíme rozšířit součinnost se všemi, kdo chtějí mír ve světě.

Kostnické jiskry 38/82

MILÁ NÁVŠTĚVA

Známý evangelista a mírový pracovník BILLY GRAHAM uskutečnil svou návštěvu v naší vlasti. Uctěním památky obětí lidické tragédie vyjádřil svůj zásadní postoj k věci míru, který je neoddělitelnou součástí evangelia Kristova. Ve svých biblických proslovech v Praze, Brně a Bratislavě, které se těšily mimořádnému zájmu naší veřejnosti, vzácným způsobem oslovil nejen naše přátele, ale přinesl se svými spolupracovníky též mnoho cenných podnětů pro naše dělníky na vinici Páně, z nichž podstatné uvádíme:

1. celé odevzdání života Pánu nejen u bratra Grahama, ale též u všech jeho spolupracovníků, což z nich přesvědčivě vyzařuje,

2. příkladné kolektivní pojetí služby evangelia ve vzácné solidaritě, jednomyslnosti a nezištné spolupráci všech členů evangelistovy skupiny, která představuje ve všech specifických úkolech k jednomu cíli dokonale zharmonizovaný tým — k oslavení Pána Ježíše Krista,

3. jejich vzájemná upřímná úcta, láska a nezištnost — s vroucí modlitebnou oporou evangelistovy služby,

4. jednoduché, prosté, dokonale srozumitelné slovo, mířící přímo k věci — k jasnému svědectví o Boží spasitelné lásce k člověku v Kristovu kříži a k účinnému apelu na posluchače: vyznat své hříchy Spasiteli a cele se Jemu oddat,

5. živý kontakt s posluchači v aktualizaci biblické evangelijní zvěsti s dokonalým porozuměním problematice současného života . . .

6. využití všech účinných forem v harmonickém působení na rozum, cit i vůli posluchače, přičemž se nenechá odeznít moc evangelia bez osobního rozhodnutí posluchače!

7. atmosféra pokoje, radosti a jistoty, vyplývající nejen z osobnosti Grahamovy, ale všech jeho hlavních spolupracovníků, ať již je to vynikající černošská zpěvačka sestra Hall nebo Cliff Barrows či ostatní, sloužící neméně působivě svými dary jako evangelista sám.

Z konkrétních myšlenek Billy Grahama nás zaujala zejména pravda o nezbytnosti priority osobního vnitřního pokoje pro vlastní účinnost šíření míru a pokoje v rodině, na pracovišti, ve společnosti a v rozbouřeném světě vůbec, pravda o souladu vnitřního pokoje s vnějším u těch, kdož se opravdově zasvětili nejvíš aktuální odpovědné práci pro zachování a vytváření míru ve světě a tedy pravda o nedělitelnosti spojení mírové práce se zvěstí evangelia Kristova vždy, všude a za všech okolností. Protože je Pán Ježíš Kristus nejdokonalejším představitelem Boží lásky, dárcem pokoje a vnitřní vyrovnalosti, je právě dnes aktuálnější než kdy jindy!

Samo uskutečnění návštěvy bratra Grahama je praktickým potvrzením, že nejen naše náboženský cítící veřejnost, ale i celá naše socialistická společnost kladně hodnotí konstruktivní vliv čistého evangelia v nejvýš důležitém úsilí všech lidí dobré vůle o udržení a zachování míru ve světě. Milé setkání s Billy Grahamem a jeho spolupracovníky je pro nás povzbuzením pro skutky víry, práci lásky a trpělivosti naděje v naší další svědecké úloze.

-r

Zachveli sa nám srdcia, keď sme sa v stredu večer dňa 17. novembra 1982 dozvedeli ľudsky smutnú zvesť:

Pred 16. hod.odišiel k Pánovi milovaný brat František Vyhnánek.

Vedeli sme, že nemá celkom zdravé srdce a objavovali sa aj iné onemocnenia, ale nebolo to na ňom veľmi vidieť. Stretávali sme sa s ním v zhromaždeniach i na návštevách, kde slúžil prirodzene a s láskou a preto tak požehnane a zrozumiteľne do poslednej chvíle. Ešte pred týždňom, keď sme v krematóriu odprevádzali z bratislavského zboru sestru Máriu Števkovú, sme si vymenili niekoľko viet: — Nejako nám tí starší odchádzajú . . . Kto vie, koho budeme odprevádzať najbližšie . . .

Pánovi života a smrti sa zaľúbilo povolať si domov práve jeho, vo veku 68 rokov.

Brat Vyhnánek sa už v ranej mladosti celým svojím srdcom obrátil k Pánovi Ježišovi. ON sa stal jeho osobným Záchrancom a Pánom, ktorému neúnavne slúžil až do konca. Viac ako dve desaťročia bol poverený zastupovaním Kresťanských zborov na Slovensku pred štátnou správou. Aj túto prácu vykonával svedomito. Staral sa o zhromaždenia Božieho ľudu a spolupracoval aj s bratmi v zahraničí. Prejavom a prácou na Božej vinici patril k tým veľkým našim bratom, ktorých nám Pán daroval. Spolu s manželkou mali vždy otvorené dvere pre každého brata i sestru, či priateľa. Najmä mladí mali u Vyhnánkovcov akoby druhý domov.

Brat František Vyhnánek popri službe Slovom Božím aj písal k požehnaniu do nášho kalendára Cestou životem i do časopisu Živá slova. Ovládal cudzie jazyky a patril k „písmákom". Mal rád duchovnú hudbu i spev a preto snád ani nestárol ,iba mu pribúdalo rokov.

Prichodí sa nám s ním ťažko lúčiť a ani to nevieme dosť dobre pochopiť, že ho už nemáme. Pán ho mal však radšej a vzal si ho do svojho odpočinku po niekoľkodňovom utrpení, aké spôsobujú infarkty srdca. Prišiel čas, keď aj jemu zaznel Pánov hlas: „. . . dobre, sluha dobrý a verný . . . Vojdi do radosti svojho Pána" (Mat. 25.23).Vieme, že pre veriaceho je smrť iba bránou k večnému životu, hoci je bolavá a studená. Náš brat je v Otcovom náručí a privoláva nám:

Dovidenia . .

Dňa 2. října t. r. odišla k svojmu Vykupiteľovi sestra ANNA STRUHÁRIKOVÁ vo veku 87 rokov. Pohrebné zhromaždenie bolo v Ľubine, kde Božím Slovom slúžili bratia Kozár, Hudec ml. a Javorník. Posledný rok svojho života bola v starostlivej opatere milých A. v Piešťanoch.

K.

V pondělí 22. 11. 1982 jsme se rozloučili s tělesnými pozůstatky sestry ANNY ŠIMKOVÉ, která odešla k svému Pánu v 87 letech svého požehnaného života v Gottwaldově. Slovem posloužili br. J. Kašparec a J. Šimko.

-r

Dňa 26. 10. t. r. sme sa na cintoríne v Modre rozlúčili so sestrou FILKOVOU z Bratislavy, ktorú si Pán odvolal vo veku 76 rokov. Pánovi sa odovzdala v mladom veku a cez skúšky a bolesti išla verne za Ním. Priala si byť pochovaná v Modre, kde sa narodila, aby ešte raz zaznelo svedectvo evanjelia aj nad jej hrobom. Pohrebné zhromaždenie prebiehalo v tichosti a úcte k hovorenému Božiemu Slovu. Ním poslúžili bratia F. Vyhnánek, M. Vyhnánek, Hruška a P. Číž.

Veriaci z Modry

OZNÁMENÍ ADMINISTRACE:

Opět uzavíráme další ročník Živých slov, a jsme za to Pánu opravdu vděční. Z dopisů, které dostáváme je vidět, že časopis plní své poslání. Zájem převyšuje naše možnosti. Pán přidává Církvi nově narozené dítky, vznikají nové mladé rodiny, a ti nejen chtějí, ale měli by mít svůj časopis. Kde jej však vzít, když náklad je rozebrán.

To je důvod, proč se na Vás znovu obracíme s prosbou o přehodnocení využívání časopisu, který odebíráte. Rádi bychom uspokojili nové zájemce s Vaší pomocí.

Děkujeme všem, kteří posílají své předplatné včas a pamatují na zvýšené náklady. Někteří nás žádáte o zaslání složenky před koncem roku. Podle dosavadní praxe, která vyhovuje, vkládáme poštovní poukázku, kterou platíte předplatné do 1. čísla nového ročníku.

Děkujeme za Vaše dopisy a slova povzbuzení.

Vaše administrace

Z OBSAHU ROČNÍKU 1982

BIBLICKÉ VÝKLADY

Dále vpřed 1
Pán Ježiš je rovný Bohu 2
Stopy ke kříži 6, 45, 84
Láska 11
Pohľad do knihy Zjavenia 14, 30, 91, 117
Nebo bude muž ten ... 16, 25, 56, 73
Hlad v zemi 19, 28, 54
Křest Duchem a ohněm 68
Pán Ježiš a Abrahám 76
Dary Ducha svatého 78, 121
Vydajte svoje telá 80
Charisma život věčný 97
Nepoctivý šafář 102, 128
Zúžená cesta 130
Probuzené svědomí 132
Charisma proroctví 133
Vzešlo slunce 139

ÚVAHY A RADY

Chceš se dožít vysokého věku (2. str. obálky 1/82)
Několik rad ke studiu Bible 5
Chám 8
Pravidla duchovní služby 13
Rybí groš 15
Znáš perlové kapitoly z Písma 22
Rozšířené srdce 27
Skúmajte Písma 31
Jak povolává Bůh 35
Nádhera Bible kralické 36,59
Rejstřík trestů 41
Otevřený dopis 42
Jednotka a nuly 45
Obsah a forma 49, 86
Návrat 53
Lot 61
Poznámky ze sborového shromáždění v Ostravě 64
Mladý křesťan a jeho čas 71
Cesta víry — ABC ... 89
Vzpomínejme—následujme 92
Číst Bibli s otazníkem 94
Co mi řekl prorok Abakuk 95
Izák 100
Právě jste byl filmován 104
Abišaj 108
Lenost 112
Boží a lidské slovo 115
Ezau 135
Poznání Písma a jeho učení 125
Ježíš můj Pán 127
Poznáme se? 142

SVĚDECTVÍ

Mé svědectví 18, 39, 70, 96
Jak jsem nevydal svědectví 113
Zachráněni 134

BÁSNĚ

Tak málo 12
A zas odkládáme 24
Posúvanie stánov 38
Do nových žitia priestorov 83
Kuľhanie na obe strany 107

ZÁŽITKY — PŘÍBĚHY

Ak ja poviem svetu 29
Buď vůle tvá 44
70 rokov od zkazy Titanicu 53
Kdo jest tento? Kdo jsou tito? 65
Můj dovětek k velikonocím v Ostravě 67
Za nás 75
Nesnesitelné okovy 82
800 rokov od narodenia Františka z Assissi 99
Bezpečne domov 110
Máš-li ho ráda, neber si ho 110
Volajte 434 34 112
Viete, čo je kubikóza? 115

Drazí čtenáři,
s hlubokou vděčností přijímáme od drahého Pána a Spasitele, Ježíše Krista, i tento 14. ročník Živých slov. Víme, že to, co posloužilo k vašemu duchovnímu růstu, jste přijali jako od Pána, a to, co se vám nelíbilo, jste pominuli. Tolerujte také všechny nedostatky, kterými je poznamenána práce redakce i administrace tohoto časopisu. Pozdravujeme vás na přelomu roků slovy Izaiáše 55:6—11:
S RADOSTÍ VYJDĚTE A BUDETE VEDENI V POKOJI.

Vaše redakce